
I_MÂNZATU
&
Gh_SĂSĂRMAN
CATASTROFA
MEZONICĂ

ION MÂNZATU & GHEORGHE SĂSĂRMAN

CATASTROFA MEZONICĂ

Colecţia „Povestiri ştiinţifico-fantastice”
Nr.208-210

Editată de revista
ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ

1963

Prolog

Pământ drag... încă nu te văd. Undeva, în câmpul optic al telescoapelor noastre reprezinţi un punct imperceptibil. Singur părintele tău, Soarele, mică pată gălbuie, luceşte trist şi îndepărtat, ca o amintire. Acolo, sub mângâierea aspră a ploii lui de foc, îţi porţi cuminte vălul de-a lungul zilelor anului, mereu acelaşi de mii de milenii. Încă nu te văd... Aş putea crede că nu mai exişti.

Şi totuşi...

Norii tăi albi, cerul cu stelele, ziua senină şi caldă... Munţii semeţi cu turlele lor sclipitoare de gheaţă, dealurile bogate, galbenul mănos al câmpiilor.

Verdele crud al primăverii – luncile vesele, verdele negru al brazilor, legănaţi de vânt. Apele repezi, oceanele măturate de valuri!... Oceanele măturate de valuri…

Pământ drag...

Pe coastele tale meridiane, oamenii, părinţii mei, şi-au frământat anii de vise. În leagănul tău cioplit cu securea s-au alăptat îndrăznelile noastre şi setea de viaţă.

Dorul murmură în tăceri siderale, fremătat. Mocnit în ascuns, licăreşte pe sub pleoape furate de somn.

Dor de zâmbetele voastre senine, de ochii deschişi. Dor de bucuria năvalnică, nestăpânită, a revederii, de atingerea duioasă a palmei.

Pământ drag...

Oamenii tăi ne aşteaptă cu inimi bătânde. Cerul tău ne cheamă, casele tale ne-mbie. Portocalii îşi fierb în taină licoarea să ne îmbete cu aromele lor. Strugurii

umezi, merele aurii, ananaşii zemoşi îşi gătesc în tăcere podoabele. Florile blânde îşi umplu cu picuri de rouă petalele.

Vom sosi. Da, vom sosi şi atunci ochii şi buzele se vor căuta. Vom reveni, brăzdând cerul, dintr-o lungă şi nemaicălcată cărare. Ne vom spune atunci vorbe ciudate şi repezi, gâtuite şi fără vreo noimă. Ne aştepta ţi... Iar noi vă vom spune poveşti adevărate. Şi eu vă voi spune o poveste aflată departe, departe...

Dor...

Stau singur şi încerc să-mi înviu aceşti ultimi trei ani, lungi cât o viaţă. Stau singur, cu fruntea în palme, şi în faţa mea zace o carte. Tovarăşii mei au alte treburi acum. Ei calculează, prelucrează, comandă sau se odihnesc. Eu stau singur aici, cu o carte în faţă şi încerc să-mi adun gândurile prea călătoare. E linişte. E liniştea de gheaţă a nemărginirii. O linişte de cupole amuţite pe veci.

Trei ani...

Pe ecranul exterior se rotesc imperceptibil ciorchini de stele. Fire fosforescente de praf în noaptea eternă şi mută.

Încet, încet, în urma noastră, Ahernar[1] îşi potoleşte ciudatul albastru al razelor, iar negura interastrală casc ă abisuri în care se pierde o lume abia părăsită.

Timp de trei ani am fost spectatorii unei desfăşurări halucinante, înfăptuire nebănuită a unei lumi cum n-am întâlnit încă în niciunul din lungile noastre drumuri. Cum aş putea să v-o descriu?

Când am făcut primul pas pe acel tărâm necunoscut, pe care locuitorii lui l-au botezat „Zaa”, adică „Pulbere de lumină”, albastrul m-a vrăjit. Albastrul nu era numai

---

[1] Ahernar – steaua albastră alfa din Eridan, aflată la aproximativ 43 de ani-lumină de Pământ (n.a.).

al cerului lipsit de stele. El izvora de pretutindeni într-o lumină rece, stranie şi fără umbră. Ne-am oprit uluiţi şi am privit în jur. Totul părea îndepărtat şi ireal, ca un tablou panoramic pictat de o mână ilustră, în care albastrul acesta îşi împărţea domnia cu auriul nisipului. Încremenit şi neted...

Apoi au apărut oamenii...

Da, erau oameni. De-un fel cu mine şi cu atâţia alţii, oameni puternici şi zvelţi, cu mers elegant şi elastic. Oameni frumoşi, cu ten albăstriu, cu reflexe metalice, cu părul alb-argintiu, mătăsos. Pătrunzători şi adânci, ochii lor mari, depărtaţi, erau luminoşi, poate prea luminoşi.

I-am auzit vorbind, şi vocea lor de o muzicalitate r ăscolitoare îmi amintea de lieduri şi canţonete, de sonate şi valsuri... Era o armonie mereu schimbătoare. Şi cu toate că nu înţelegeam niciun cuvânt, aveam sentimentul bizar că pricep ceea ce vor să ne spună. Mai apoi, după ce am deprins folosirea acestei glăsuitoare muzici, m-am convins că nu mă înşelasem: între noţiuni şi haina lor sonoră exista o potrivire desăvârşită.

Am înţeles că e aproape imposibil să alcătuim un dic ţionar; tovarăşii mei au fost de aceeaşi părere. Ar fi fost foarte greu să încerc ceea ce la noi se cheamă o traducere. Mă încumet, totu şi, să o fac. Nu dintr-un exces de zel profesional.

Motivul strădaniei mele este cu totul altul...

A trecut o vreme şi ne-am obişnuit cu ciudăţeniile acelei lumi. Am străbătut în lung şi în lat planeta Zaa, i-am cunoscut locuitorii, le-am pătruns viaţa. Nu mă mai impresionau în lumea aceea albastră nici dispariţia luminii astrale şi nici a umbrei, nici ochii minunaţi ai oamenilor şi nici tulburătoarea dezvoltare a civilizaţiei lor.

Zaa e o lume a împlinirilor. Oamenii albaştri au îmbrăţişat-o într-un ocean luminos, ferind-o de atingerea ucigătoare a razelor împrăştiate de Ahernar. Ocean luminos veşnic, omniprezent şi lipsit de umbră. Totul pluteşte în acest ocean; obiectele îşi deformează proporţiile, pierzându-şi contrastele fireşti nouă. Pentru ochii noştri neadaptaţi, profunzimea spaţiului era mult diminuată. La început ne orientam cu greu.

Zaa e o nemărginită lume albastră. Pe întinderile ei munca neistovită a oamenilor a creat o armonie vie, un echilibru dinamic şi perfect. Primăvara e veşnică pe tărâmul acela şi totuşi e alta mereu. Primăvara e veşnică şi minunată ca sufletele oamenilor. Natura s-a supus înfrântă. Vântul şi ploaia, norii, furtuna şi ceaţa se mişcă sau stau, există sau nu, la porunca puternicilor stăpâni înţelepţi.

Zaa e universul plantelor roşii. Întregul regn, de la cel mai mic până la cele uriaşe, exemplarele îmbracă o nesfârşită gamă de culori, dar niciodată verde sau albastru. Pădurile seamănă cu coloniile noastre de corali şi, dacă n-ar fi fost aerul, m-aş fi crezut pe fundul unei mări tropicale. Lipsea doar liniştea adâncurilor şi apăsarea lichidă a apei.

Zaa e paradisul florilor albe.

Animalele trăiesc numai în ape. Şi apele asigură oamenilor toate substanţele necesare vieţii.

Oraşe n-am întâlnit. Locuinţele oamenilor sunt pres ărate pe întreaga planetă. Clădirile reprezentative sunt puţine şi izolate. Dar oamenii sunt mereu împreună, c ăci îi leagă mii de fire nevăzute. Viaţa lor fremătătoare îi poartă de pe o coordonată pe alta, în intersecţii neîncetate de năzuinţe mereu cutreierătoare pe întinderile lumii.

N-am întâlnit nici drumuri. Căile oamenilor se întretaie doar în văzduh. Jos domneşte pacea. O pace f ără magistrale, fără trafic, fără circuite, fără sisteme de semnalizare. O pace întreruptă doar din loc în loc de întinderi aurii, aşternute cu nisip.

Zaa e o lume fără ruine. Da, da, fără ruine...

*

Am explorat minunata împărăţie subacvatică, am cutreierat întinderile câmpiilor, am trecut piscurile roase ale munţilor. Am legat prietenii, am vizitat construcţiile şi am admirat linia lor simplă, mereu nea şteptată. N-am văzut două care să se asemene. Dar toate sunt, la un loc, expresia unitară a arhitecturii unei aceleiaşi epoci.

Absenţa ruinelor m-a uluit.

— Voi n-aveţi ruine?

— Ruine?!...

— Voi n-aveţi istorie?

Mi-au povestit scurta lor istorie. Pieptişă, dar dreaptă, fără clase, fără războaie şi fără umilinţe.

— Dar înainte?

— Cum înainte?!

— Înainte de asta... înainte de a ajunge până aici. Voi n-aţi avut alte epoci? Nu sunteţi rodul muncii milenare şi al evoluţiei? Al neîmpăcatei lupte dintre nou şi vechi? Voi n-aveţi strămoşi? N-aţi pornit de nicăieri? Aţi fost aşa dintotdeauna, pe două picioare? Cu mâini delicate?

Cu zâmbetul ochilor? Cu scânteia ideii? Voi n-aveţi un „înainte”?

— Înainte a fost catastrofa...

— Ce catastrofă?

— Voi nu ştiţi…

— Dar vreau să ştiu!

— Vezi, a zâmbit încurcat, nici eu nu prea ştiu…

Am tăcut. Oare Zaa să n-aibă niciun trecut? E o lume clădită de om anume pentru fericire?

Cândva, la început, oamenii de pe Pământ credeau în miracole…

— Ştii, noi avem muzeul... Du-te acolo, poate că afli.

Cândva, oamenii de pe Pământ credeau în puterea miracolelor.

M-am dus la muzeu. Am străbătut sălile lui cu nedumerirea pe buze şi sub pleoape. Am străbătut sălile lacom, cu mintea flămândă.

Într-una din ele am găsit un manuscris. Era ceea ce noi, pământenii, numim roman. Se intitula „Catastrofa mezonică”. Titlul acesta mi-a stârnit, dintr-o dată, curiozitatea. Era un exemplar unic, de preţ. Doream să ştiu despre ce e vorba şi aş fi vrut să-l citesc. Până la urmă am obţinut permisiunea de a fotocopia manuscrisul. Acum am copia în faţă...

*

Am tradus întregul roman. Poate n-am reuşit să redau farmecul şi melodia limbii. Dar m-am străduit să-i păstrez conţinutul.

L-am tradus pentru voi, oamenii din îndepărtata mea lume. L-am tradus pentru bunici şi pentru nepoţi, pentru cei dornici să cunoască lumi noi, pentru toţi făurarii de visuri şi aripi.

L-am tradus pentru tine...

1. Printre talazuri

Oceanul părea un nesfârşit pustiu, cu dunele mişcătoare ale valurilor. Valurile se legănau, grave, îşi umflau spuma crestelor şi se ciocneau cu zgomot, însumându-şi forţa. Apa verzuie se zbătea într-un fior rece.

Trupul, îmbrăcat în costumul portocaliu de astronaut, era al lui Tet Vaarh. Trupul lui Tet Vaarh plutea pe coamele lichide, apoi cădea în adânc, de unde un alt val îl smulgea iar. Trupul sălta pe valuri într-un dans nefiresc şi dur. De departe era o picătură de sânge în imensitatea oceanului. Privit de aproape, portocaliul costumului părea neverosimil de aprins.

Când Tet deschise ochii, zări cerul înceţoşat şi multă vreme nu înţelese prea bine ce vede. Într-un târziu hotărî că acela trebuie să fie într-adevăr cerul şi începu să desluşească întâi lin, apoi tot mai lămurit zgomotul înăbuşit al valurilor. Închise ochii.

Nu-şi dădea seama, dar cântul acesta aspru îi deştepta undeva, într-un colţ al minţii, imaginea copilăriei, cu casa lor de pe malul mării, cu nopţile fermecate de ritmul surd al apelor. Nopţi minunate cu somnul care venea blând pe pleoape, făcându-şi culcuş cald până în dimineaţă...

Când deschise ochii pentru a doua oară văzu din nou cerul şi auzi valurile. Apoi privi în iur şi se pomeni singur în mijlocul lor.

Pricepu că s-a întâmplat ceva deosebit şi când, într-un gest obişnuit, îşi duse mâna la frunte, degetele i se loviră de peretele transparent al calotei. Abia atunci

observă portocaliul costumului. Dar nu luă în seamă că, scoţând mâna din apă, mâneca i se umflase brusc.

Îşi aminti de pregătirile pentru lansare. Mai întâi ajunul cu despărţirile, apoi zborul peste ocean, insula cu rampa de lansare şi silueta avântată a astronavei. Îl fulgeră amintirea exploziei....

Încotro o fi insula?

De jur împrejur crestele înspumate ale talazurilor îi acopereau orizontul.

— De-aş putea să mă înalţ puţin...

Ajuns în coama unui val Tet lovi apa cu tălpile şi cu palmele, încercând să se salte. Spre uimirea lui, corpul i se înălţă ciudat, gata să iasă din valuri. Uluit, uită să privească în jur şi, în căderea lină, se scufundă. Nu, for ţa nu putuse să-i crească aşa, dintr-o dată.

— Gravitaţia!... Sunt aproape imponderabil!

Bănuia, ba nu, ştia precis că ceva se petrecuse cu câmpul gravitaţional. Ce anume, încă nu-şi putea explica. Se săltă din nou peste valuri şi privi până departe.

Nicăieri nu se vedea ţărmul. Greoaie, valurile se rostogoleau monoton, cât cuprindea cu ochii. Peste tot acelaşi albastru verzui, obsedant şi sinistru.

Era singur...

Emoţia despărţirii îl stăpânea încă. Sute de mii de oameni îi conduseseră spre rachetodrom.., Zâmbetele tuturora... îmbrăţişarea dătătoare de puteri a mamei... Privirea ei plină de fericită emoţie... Fluturarea e şarfelor... Entuziasmul plecării. Şi insula. Insula aceea minunată, insula lansărilor spre lumi necunoscute... Singuratică, în mijlocul oceanului, ea era nodul de la care porneau firele vii ale cutezătoarelor expediţii astrale. Era ultima strângere de mână a planetei înainte de plecare.

Amintirile îi năvăleau în minte, una după alta...

Când toţi s-au retras în clădirea joasă a staţiei de comandă şi pe platou au rămas numai ei, cei zece oameni în costume portocalii, lui Tet i se păru că omenirea se făcuse mai mică. Lur Glaar, conducătorul expediţiei, i-a îmbrăţişat pe toţi cu privirea. Plecau în cea mai grea luptă la care visaseră oamenii vreodată. Şi Tet ar fi vrut să poată citi gândurile acestor oameni puternici. Îşi plimbă ochii de la unul la celălalt. Îi cuno ştea bine. Participase împreună cu ei şi cu alţii la construirea taberelor de pe planetele învecinate.

Ochii lui Tet rămaseră aţintiţi pe chipul Undei.

Unda Ohoori... Nume drag, rostit de atâtea ori în t ăcerea nopţilor... Chip gingaş, privit pe ascuns...

— Unda..

Tet oftă. Era singur printre talazuri şi gândurilor nu le mai putea fi stăpân.

Apa oceanului avea o ciudată luminozitate. Acum îşi d ădea seama că lucrul acesta îl neliniştise chiar de la început. Privi dozimetrul. Radioactivitatea era normală. De data aceasta observă însă că, în timp ce îşi ridicase braţul, mâneca i se umflase neobişnuit de mult. Îşi aruncă ochii pe cadranul completului exterior: presiunea atmosferică scăzuse de aproape cinci ori!

Nu mai înţelegea nimic. Căută să-şi învie gândurile, ultimele gânduri dinaintea exploziei...

Se îndreptau spre rampă, cu calotele fixate. Da... Cel ajuns primul, nu-şi mai amintea cine era, făcuse deja câ ţiva paşi pe scară. În clipa aceea insula s-a zguduit, ca prinsă de un cutremur. Un zgomot asurzitor răbufni din toate părţile. Simţise un şoc puternic şi...

Atât. Îşi pierduse cunoştinţa şi restul nu şi-l mai amintea. Apoi s-a trezit în ocean...

Îşi închipuia că erau probabil căutaţi. Omenirea aflase

cu siguranţă de explozie şi trebuia să întreprindă ac ţiuni de salvare. Prea era izolată insula aceea... Mai există oare, sau s-a scufundat?

Rarefierea aerului din jurul său începu să-l îngrijoreze. Ce se întâmpla cu atmosfera? Mai avea rezerve proprii de aer numai pentru câteva ore. Se infioră. Va veni clipa când ultima rezervă se va epuiza. Şi dacă până atunci atmosfera nu-şi va reveni la normal?

Singur nu va putea înfrunta vitregia. Îi va căuta pe ceilalţi. Da, trebuie să fie şi ei pe undeva pe aproape. Azvârliţi în ocean de explozie. Trebuie să-i găsească. Să găsească insula. Nu putea să dispară totul...

Dar dacă?...

Trebuie să caute! Micşorarea inexplicabilă a gravita ţiei îl ajuta. Aluneca foarte uşor, înaintând cu repeziciune. Păcat că n-are după ce să se orienteze. Dar se va descurca şi aşa. Desigur, o să-l caute şi ceilal ţi. Dacă s-au trezit.

Dacă s-au trezit...

Unda!

Unda să nu se trezească?! Unda să piară?! Nu, e cu neputinţă! O va căuta, o va căuta de-ar trebui să str ăbată în înot tot oceanul. Trebuie să o găsească... Să-i spună ceea ce n-a îndrăznit niciodată:

„Vezi, te ştiu de când eram amândoi de o şchioapă... Cu tine mi-am legat primele slove aşternute pe hârtie. Împreună am crescut printre copaci şi case şi în sufletul nostru, al amândurora, împreuna am cules florile câmpului şi mierea cuvintelor scrise. Am urzit visuri din raze albastre. Şi visurile se împlinesc!..”

Un val neaşteptat se năpusti asupra-i şi Tet se pomeni în adânc. Cu câteva mişcări energice, reveni la suprafaţă. Se săltă pe creasta unui talaz şi, îndârjit, se azvârli înainte...

„Când ni s-au despărţit drumurile şi am plecat amândoi în viaţă, dornici şi însetaţi, nu bănuiam că fiecare gând al meu viitor pe tine te va căuta. Dar zilele ce au urmat, nenumărate, m-au întrebat mereu de tine. Iar versurile mele, strâmbe şi tremurate, pentru tine erau. Ti-aş fi clădit, piatră cu piatră, palate trainice. Ţi-a ş fi pus în palmă toată vlaga frunţii mele. Te îmbrăcam cu mângâieri, desenate în aer cu închipuirea. Te a şteptam...”

Creasta unui val i se sparse în calotă şi îl orbi.

— Degeaba loviţi, murmură Tet, tot eu sunt mai tare!...Zâmbitor, chipul Undei îi stăruia în minte, r ăscolindu-l.

„Drumurile, bunele, încăpăţânatele, iar ni s-au întâlnit. Tu nu mai erai copila zburdalnică de altădată. Nu-ţi mai plimbai privirea săltăreaţă peste toate cele. Ochii îţi erau mai adânci şi mai arzători. Erai altfel. Şi, privindu-ţi trupul împlinit, iubirea mi s-a umplut de o sfială nouă.

Nu ţi-am pomenit niciodată zilele scurte ale nevinovă ţiei şi nici pe cele lungi ale aşteptării. Veselia ta senină şi nesilită mă copleşea. Tu erai prima bucurie a tuturora şi a mea şi nu aş fi îndrăznit să te întunec.

Dar nopţile erau numai ale mele. Te visam mereu. În visele mele copilăria se amesteca straniu şi plăcut cu prezentul şi viitorul. Visele erau colorate şi lungi, dar până în zori le uitam.

Mă grăbeam să încep o nouă zi, să te pot vedea, vie şi reală, să-ţi pot admira pe furiş mişcările repezi şi elegante, şi munca”.

Se opri. Ce căuta? Uitase totul. Fulgerător, gândul e şecului îi străbătu mintea.

„Expediţia noastră... Trebuia să plecăm împreună spre lumea stelelor galbene. Trebuia să plecăm departe

şi poate că n-ai fi aflat niciodată gândurile acestea...”
Tet înainta uşor printre valuri. Nu simţea de loc oboseala. Ştia că undeva îl aşteaptă o făptură firavă care luptă singură, poate cu ultimele clipe de viaţă.
Înota repede şi, din când în când, se ridica să privească în jur. Era mereu pustiu...

*

Undeva sclipeşte un punct. Undeva, departe, se zăreşte o pată sângerie. Nemişcată.
Tet îşi înzeceşte efortul. Acolo e un om! Trupul lui Tet saltă peste valuri, aproape că zboară. Valurile nu încetează să-l lovească, clătinându-l, ameţindu-l. Tet Vaarh înoată, mereu înainte.
Acolo e un om! Poate chiar Unda! Repede! mai repede!...
Valurile îl lovesc înrăite. Norii se adună pe cer, negri, ameninţători. Valurile biciuiesc fără milă. Braţele dor. Ochii se înfundă în orbite. Pleoapele grele abia se mai ridică.
Tet înaintează greu, tot mai greu. Ar sta puţin, să-şi tragă răsuflarea. Dar acolo e un om! Poate chiar Unda!
Oceanul e un monstru cu mii de tentacule oarbe, care-l plesnesc, ude şi reci, furioase. Norii au acoperit de tot ceaţa cerului. Vântul stârnit împroaşcă cu stropi îngheţaţi.
Mai e puţin, încă puţin...
Oasele grele abia mai ascultă de muşchi. Muşchii crispaţi abia mai ascultă de nervi. Şi nervii, aproape sleiţi, se supun tot mai greu creierului. Trebuie!
Mai e puţin...
Omul e ţeapăn. Pluteşte cu faţa în sus, în voia valurilor. Acum e aproape. E tot mai aproape. Şi-i nemişcat. Un fior rece se ridică prin sânge. A ajuns.
Nu e Unda... E Tagdol, secundul.

Stă nemişcat, cu pleoapele lăsate. Pluteşte în valurile frământate. Apa e obscur luminată şi cerul e negru. Ireal.

Tet îl scutură. Îi ia pulsul. Mai bate. Pe buze are pete de sânge.

— Tagdol!...

Strigăt de speranţă. N-aude. Îl scutură iar. Pleoapele se deschid încet. Ochii zâmbesc trist. Buzele murmură:

— S-a sfârşit... Rampa a explodat... Şi racheta... Iar eu..,

— Nu!... Nu!... Tagdol, mă recunoşti? Sunt eu, Tet! O să-i căutăm şi pe ceilalţi. O să căutăm insula... Vino!...

— Degeaba... Eu nu mai sunt...

— Nu! Nu se poate!... Tagdol!

Strigăt dureros... Un fior. Pe frunte se sapă o cută.

— Pietrele au fost primele plante... Lăsaţi-mă... Astronava... Vreau să zbor...

Aiurează. Ochii se deschid cu luciri stranii. Vorbele capătă înţelesuri neaşteptate.

— Lumina, Tet, lumina... aceea ciudată... Fulgerul... Apoi...

Dar Tet nu-şi amintea nicio lumină.

— Ce tot spui, Tagdol?

— Ţine... minte, Tet, lumina aceea!... A fost... A fost un...

A tăcut. Ochii se întredeschid încă o dată:

— Ia-mi acum... rezerva de aer... Îţi va prinde bine...

— Asta nu!... Te ajut eu să înoţi!...

Ochii secundului îşi înăspriră privirea.

— Îţi poruncesc.. Desfă-mi calota... Lumina aceea, Tet, lumina... Pe boltă...

S-a stins. Cu ochii deschişi, spre cerul întunecat.

Sângele buzelor muşcate e sărat. Lacrimile sunt şi ele sărate...

Calota se desprinde încet. Aerul şuieră. Pleoapele, calde încă, se lasă, cuminţi, sub degete. Fruntea mângâiată nu mai tresare. Lin, trupul se scufundă. Un ultim val îl mai leagănă. Şi Tagdol piere în adâncuri.

Natura s-a dezlănţuit. Bolta e sfâşiată de lumina primului fulger. Prin aerul rarefiat, hohotul tunetului se aude nefiresc de încet şi, ca la comandă, întunericul ceresc se sparge în mii de bucăţi, brăzdat de sclipiri orbitoare.

Tet Vaarh cuprinde cu ochi împietriţi pustietatea necruţătoare a oceanului. Valuri uriaşe se înlănţuie haotic în dansuri fantastice. Puteri noi se nasc în trupul lui Tet Vaarh. Puteri încă nebănuite. Iar în inimă îi creşte, nestăvilit, încrederea că-i va regăsi pe ceilalţi.

Crâncen, un talaz îl izbeşte, înfruntându-i înverşunarea. Dar Tet porneşte peste valuri să caute, căci moartea secundului a venit, indiferentă, să-i spună că s-a întâmplat ceva cumplit...

2. Comandantul

Oceanul fierbea...

Lur Glaar înota liniştit, cu mişcări largi, cântărite. Înainta neabătut, lovind ritmic apa. Chipul său, grav, cu aureola argintie a părului, rămânea nemişcat. Fruntea îi era calmă, netedă, iar privirea fixă urmărea undeva, în troienirea pufoasă a ceţii, un punct imaginar. Întreaga lui făptură părea că se află sub puterea tăcută a unui gând îndelung chibzuit.

Talazurile căpătară o mişcare neobişnuită, dezordonată, clocotitoare. Ai fi zis că o vietate gigantic ă, adormită pe fundul oceanului, s-a trezit şi acum se amuză împroşcând cerul cu apă. Valurile se ridicau agitate şi coborau iar, oprite pe loc. Vântul răzbătea până la faţa apei, măturând-o din când în când cu câte o rafală şi împrăştiind roiuri de stropi. Pe alocuri zvâcneau din adânc jerbe sclipitoare, care se spărgeau în aer, şuierânde, împrăştiind aburi şi spumă.

Lur Glaar ridica din când în când capul şi privea în jur. Cerul se întunecase de tot şi pâcla coborâtă deasupra oceanului era slab luminată de fosforescenţa stranie a apei.

Era convins că tovarăşii lui trebuiau să fie undeva pe aproape. După toate probabilităţile, rampa se aflase destul de departe de epicentrul exploziei. Numai aşa îşi putea explica faptul că scăpase cu viaţă. De aici se putea trage concluzia că fuseseră azvârliţi cu toţii pe o porţiune restrânsă a oceanului, într-un acelaşi snop. Da, trebuiau să fie şi ei undeva pe aproape...

Lur Glaar privi manometrul. Golul de aer din jurul său i se părea de neînţeles. Rezerva de oxigen îi mai

ajungea pentru câteva ore. Trebuia să-şi dozeze bine efortul, îşi imagina roiul de helicoptere ale expediţiilor de salvare. Dar cum vor sosi dacă nu mai e aer în jur? Poate va reveni atmosfera. Acum însă trebuie să-şi caute oamenii. Să-i adune pe toţi la un loc! Aşa vor fi găsiţi mai uşor...

O perdea de vapori şi picături de apă ţâşniră lângă el, răsturnându-l pe spate. Îşi reveni repede şi descoperi, nu departe de el, un corp întunecat care se contura difuz pe fondul luminos al valurilor şi smuls, probabil, din adânc de puternicul curent ascendent. Se apropie cu câteva mişcări energice tocmai când acel corp începuse să-şi reia drumul spre abis.

De fapt erau doi oameni. Îmbrăţişaţi. Cu calotele sfărâmate. Încleştare tragică, pecetluită de moarte. Erau doi astronauţi. Doi tovarăşi. Lur Glaar îi privi încremenit: erau Ucrid şi Eshira. Veşnic veselul Ucrid şi Eshira, întruchiparea duioşiei...

Abia izbuti să-i mai prindă de braţe, şi începu să se scufunde, odată cu ei. Scurt şi întârziat cortegiu funebru.

Coborau lin într-o lume feerică şi îmbătătoare, fără să-şi mai poată spune o vorbă...

Regăsirea fulgerătoare a celor doi tovarăşi îl descumpănise. Pentru o clipă, privirea fixă îi coborî din punctul acela imaginar. Pe fruntea netedă îi tresări o cută uşoară. Obrazul grav i se umplu de unduirea sfâşiată a neputinţei. O clipă... Apoi, cu greu, îşi reveni.

Îi era încă vie în minte imaginea lui Ucrid şi a Eshirei din clipa care precedase explozia. Se ţineau de mână, zâmbind fericiţi aceluiaşi gând. Iar acum erau morţi, şi îmbrăţişarea lor îi legase pentru totdeauna. Viaţa nu izbutise s-o facă... Păreau doi eroi coborâţi din legendele străvechi...

Continua să se scufunde odată cu ei în adânc, privindu-le fetele împietrite şi senine. Statui ale iubirii nepieritoare. Zâmbeau şi acum. Sau, poate, numai i se părea. Erau frumoşi. O frumuseţe neînsufleţită, de gheaţă.

Muriseră, desigur, în clipa exploziei, căci rezervele lor; de aer rămăseseră neatinse. Muriseră... Lur Glaar fu răscolit de un sentiment nemaitrăit niciodată.

Presiunea apei creştea încet.

Comandantul o simţea zvâcnindu-i în tâmple. Desprinse tuburile de aer, acum de prisos, ale morţilor şi le agăţă la centură. Îi mai privi o dată lung, apoi le dădu drumul. Răspântie de drumuri care nu se mai întâlnesc niciodată...

Oceanul îl împinse furios la suprafaţă şi îl azvârli cu putere în sus. Trupul lui încă nu putea fi îngenuncheat pentru jertfă. Se desprinse din apă, învăluit de aburi. Zbură câteva clipe, apoi căzu în valuri, încet, ca un fulg.

În răstimpul acesta privise în jur, scrutând depărtarea. Şi făcuse o descoperire ciudată: luminozitatea apei nu era aceeaşi în toate direcţiile. Oceanul părea luminat de un uriaş foc subacvatic. În direcţia aceea lumina era mai puternică şi se stingea apoi, treptat, către partea opusă. Spre lumină, apa era mai agitată, răscolită de valuri şi trombe, despicată de coloane de aburi. Fierbea.

— Un vulcan submarin?!... De necrezut...

Gândul acesta răscolitor îi răsări ca un răspuns neaşteptat la toate întrebările. Oare la toate?

— Dar gravitaţia? Dar atmosfera?... Cu ele ce se petrece?

Îşi aminti de vulcanii cunoscuţi. Tharh, Zaralbd şi teribilul „Vârf bântuit”, care străjuieşte ţărmul îndepărtat al Mării Uraganelor. Dar niciodată erupţiile nu

fuseseră însoţite de dispariţia câmpului gravitaţional. Nicicând presiunea atmosferică nu scăzuse la o asemenea valoare şi nici pe o astfel de întindere în timp şi spaţiu. Şi insula... Insula fusese aleasă cu multă chibzuială, departe de orice focar de activitate vulcanic ă. Da, cu foarte multă chibzuială. Poate că altceva se întâmplase...

*

Înota cu mişcări măsurate. Trebuia să-şi dozeze bine efortul. Trebuia să-şi găsească tovarăşii! Pe cei rămaşi în viaţă.

Doi pieriseră. Ucrid şi Eshira apucaseră o cale fără întoarcere. Dar mai erau ceilalţi şapte! Încă şapte! Unde era Tagdol, unde era Tet, Unda, unde erau ceilalţi?!

— Aproape! Undeva pe aproape!... Am să-i găsesc!...

Se îndrepta spre lumină. În direcţia aceea trebuia să se fi aflat cândva insula. Insula pierdută... Insula disp ărută...

Lumina era singurul reper. Acolo, pe locul insulei, îi vor căuta expediţiile de salvare. Într-acolo trebuiau să se îndrepte şi ceilalţi. Era sigur că au descoperit şi ei ciudata lumină.

Lumina era verzuie, fosforescentă, rece şi calmă. Nu putea fi focul vulcanic. Acela e roşiatic, viu şi pâlpâitor. Lumina era tulburătoare şi vrăjită ca o vedenie de co şmar. Un coşmar cu ochii deschişi!...

Clocotul oceanului creştea, însoţit de zgomote surde, venite parcă din altă lume. Foşnete sinistre, sâsâituri de reptilă, şuierături oarbe... Şi peste toate, urletul răguşit al valurilor flămânde, al valurilor nepotolite...

Chipul morţilor nu-i dispărea dinaintea ochilor...

Cu luni în urmă, primind misiunea de a conduce astronava, ceruse mai întâi un răgaz de gândire. După ce a cercetat proiectele de zbor şi şi-a cunoscut tovară

şii, a acceptat. Era conştient de greutăţile şi primejdiile unei încercări fără precedent. Preluase conştiincios toate îndatoririle de comandant.

Ştia de pe atunci că va fi în stare să-şi păstreze stăpânirea de sine în cele mai grele situaţii. Îşi petrecuse aproape toată viaţa pe bordul navelor cosmice. Cosmosul însemna pentru el însăşi existenţa. Avea încredere în sine şi în tovarăşii săi. În mijlocul lor se simţea puternic. Iar stelele îl chemau cu muzica lor, ştiută numai de el.

Sfidător, jocul naturii vrăjmaşe i-a răsfirat încă înainte de plecare. Lucrul acesta n-ar fi putut să-l prevadă. Nici nu l-ar fi putut preveni. Şi totuşi, comandantul simţea că revolta îl gâtuie.

Îl nemulţumea cutezanţa nepedepsită a stihiilor. Îl nemulţumea lupta inegală în care fusese azvârlit. Îl revolta neputinţa.

Dar nu era neputincios!

Nemulţumirea îi întipărea pe chip un aer de stăpânită îndârjire. Voia să-şi limpezească mai bine cauza eşecului. Ce dezlănţuire i-a scos din luptă, încă din prima clipă? Ce mânie răbufnită a întunericului sfâşiat se răzbună pentru victoriile oamenilor? De unde vine acest clocot pustiitor? Ce nume poartă moartea care-şi săpase zâmbetul pe ochii larg deschişi ai lui Ucrid şi ai Eshirei?

Coloane de aburi ţâşneau acum din adâncuri zvârcolitoare, mugind înfundat. De jur împrejur vălul cenuşiu al ceţii îşi încolăcea molatic unduirea. Verzuiul luminos al apei se înteţea, cuprinzând poalele cerului. Talazuri uriaşe săltau nestrunite, azvârlind stropi grei în înalturi. Oceanul întreg era un cazan uriaş în care fierbea chiar şi tăcerea. Clocotul rece ale apei părea că umple tot văzduhul.

Lur Glaar cugetă:

— Fierbe... Uite cum fierbe!...

Era şi firesc. Presiunea atmosferică scăzuse mult, iar văpaia dezlănţuită în adâncuri învolbura apele. Pierderea atmosferei se datora, probabil, la rândul ei, micşorării gravitaţiei. Dar ce legătură putea să existe între explozie, micşorarea gravitaţiei şi focul acela submarin?

— Afurisită treabă!

Şi făcu un gest întărâtat cu capul.

Continua să înainteze neabătut spre lumină. Din când în când se scufunda uşor şi sălta apoi din valuri, ca o minge. Îşi controla reperul şi pornea apoi mai departe, liniştit, cu mişcări egale şi măsurate.

Pe coama unui val se ivi deodată un peşte. Era mort. Plutea, cu burta colorată în sus. Ochii bulbucaţi îi încremeniseră într-o expresie bizară. Apoi se ivi încă unul. Şi încă unul. O puzderie întreagă. Sute, mii de pe şti. Inerţi şi îngheţaţi. Oceanul se umplu de sclipirile lor aurii şi roşietice, de pietre preţioase.

Lur Glaar ridică în palmă un peştişor. Îl privi îndelung. Şi pentru prima dată de când se trezise îl fulgeră gândul propriei sale sorţi.

— Totul piere..., murmură abia desluşit.

Ridică ochii spre cer. Privea undeva, îndărătul norilor, cine ştie unde. Pe faţa nemişcată nu-i trăsări niciun mu şchi.

— Totul piere!... repetă el dur.

Brusc, un vârtej sfâşie ceaţa şi, pentru o clipă, Lur Glaar văzu negrul orb al cerului. Iar pe cer, sclipirea îndepărtată a stelelor...

3. Regăsire

— Trăieşte!

Bucuria ţâşni sonoră, sufocantă. O bucurie pe care Tet Vaarh n-o mai cunoscuse niciodată. O bucurie de speranţe pline, renăscute, copleşitoare...

— Urlaţi, valuri neputincioase! Tunete şi fulgere, dezl ănţuiţi-vă!... Urlaţi!... Acum, n-aveţi decât... Unda trăie şte!...

N-ar fi putut spune dacă erau zvâcniturile rare pe care abia le percepea cu vârful degetelor, transfigurat ca un orb care învaţă să citească, sau dacă erau ritmurile vibrânde ale propriei sale inimi, dar bubuiturile răsunau în timpane, asurzitoare.

— Trăieşte! strigă el, din nou, şi ecoul înfundat al tunetelor îl învălui din înălţimi, scăpărat.

Sub transparenţa nevăzută a calotei, nările Undei se desfăceau tot mai lacome. Răsufla greu, icnind des, şi fruntea i se acoperise cu broboane de sudoare. Buzele, lipsite de sânge, i se uscaseră, întredeschise. Pleoapele îi deveniseră pale, verzui...

Un gând ocolit cu înverşunare se înfipse brusc în mintea lui Tet:

— Moare!...

Pricepu, dintr-o privire, că rezerva ei de aer se ispr ăvise. Tremurând de grabă, îi smulse capătul tubului şi îl cuplă la rezerva sa.

— Nu, Unda nu va muri „...

În mintea devenită înăbuşitor de strâmtă se zbăteau acum toate puhoaiele. Capul chinuit nu-l mai slujea. Într-un vacarm nesfârşit, vorbele rostite cândva în şoaptă şi în gând îi ciocneau, sfâşietoare, fruntea şi

tâmplele.

De atâta vreme le adunase, în taină!... Le repetase zile în şir, nopţi întregi îşi făurise visuri dragi, luminoase. Le purta cu el pretutindeni, ascunse în suflet, şi le simţea dogoarea nestinsă a patimii. I le hărăzise ei... Şi acum, ea să moară?!...

Buimăciţi, ochii îi urmăreau tremurul încet al manometrului. Presiunea scădea mereu, inexplicabil.

— Scapă aerul!... Costumul Undei...

Examina calota fetei. Era, într-adevăr, fisurată! Nu mai avea vreme să se gândească. Viaţa Undei atârna de câteva clipe.

Viaţa ei...

Frământarea îi dispăruse. Uitase parcă, deodată, tot ce ar fi vrut să-i spună. O linişte senină îl învăluia odihnitoare. Singur, un gând, crescut fără stăvili, îi umpluse fiinţa întreagă:

— Viaţa Undei!...

Mişcările îi deveniseră fulgerătoare. Desfăcu, grăbit, amândouă calotele şi i-o prinse pe a lui în gulerul metalic al costumului. Degetele îi alunecau sigure, repezi, uimitoare, într-o frântură de secundă îi racordă fetei rezerva de aer. Reglă apoi presiunea, agăţă la centură calota crăpată şi mai verifică o dată etanşeitatea costumului Undei.

Simţea că se sufocă. Degetele devenite slabe nu-l mai ascultau. Ultimul gest fusese chinuitor. O durere ascuţită îi sfâşia pieptul şi în zadar încerca să înghită aerul aproape inexistent.

Chipul Undei se însufleţea încet. Viaţa părea că se scurge preţioasă, dintr-un trup în celălalt, ca într-o transfuzie. Pleoapele i se zbătură uşor. Clipise.

Sub ochii lui Tet dansau puncte şi cercuri verzi, violete, fantastice. Firişoare calde de sânge începură să

i se prelingă din nas şi din gură, podidindu-l. Valurile îl jucau, neputincios, batjocoritoare.

Unda deschise ochii. Tet o văzu şi-i zâmbi, aiurit. Nu mai ştia dacă totul este aievea sau dacă visează. Numai din când în când îl fulgera o licărire trează de conştiinţă, ca o pâlpâire de luminare care se stinge.

Zărise undeva, în ceaţă, un punct sclipind roşiatic sub lumina neîntreruptă a uraganului. Punctul devenea tot mai mare, mai clar.

— Vin..., şopti el. Ne-au găsit!...

Probabil zâmbea. O negură colorată şi nepătrunsă îi acoperea privirea. Brusc, un val îl smulse de lângă trupul viu al Undei, şi când foşnetul spumei se stinse Tet Vaarh nu mai era...

*

În depărtare se zăreau două trupuri portocalii, mişcătoare. Două trupuri săltau pe valuri, ca două boabe sălbatice în crângul bătut de vânt. Lur Glaar înainta vertiginos, ca o nemaivăzută torpilă însufleţită.

Îl purtau gândurile, luându-i-o înainte. Îl purtau braţele puternice ale unor noi speranţe! Acolo erau tovarăşii lui! Prieteni dragi... Strădania biruise în sfârşit!...

Fulgerele acopereau norii într-o reţea delirantă, fluidă. Capricioasele forme se topeau mereu una într-alta, îmbrăcând chipuri de vrajă. Lumina vibrândă, orbitoare scălda deopotrivă cerul şi apa, neîntreruptă...

Zbura săltând din creastă în creastă, asemenea vestitorului înfricoşat al furtunii. Răsturna în cale talazurile, lăsând în urmă vârtejuri. Privea aţintit cele două trupuri şi, sub ochii lui aprinşi, distanţa se destrăma pe nesimţite.

Deodată un trup dispăru. Lur Glaar tresări. O bănuială rău prevestitoare îi înteţi înflăcărarea. Privi spre cer cu sclipiri mânioase şi plesni apa cu latul palmelor. Apoi,

când ajunse lângă Unda, îi văzu ochii încă ameţiţi şi bra ţele desfăcute. Bănuiala i se întări, glacială, sfredelitoare.

Emoţia regăsirii îi era umbrită. Unde dispăruse al doilea? Cine era?

— Fără să înţeleagă, Unda privea lumina feerică a furtunii. Îl zări pe Lur Glaar şi clipi. Îi simţea mâna cuprinzând-o uşor de degete şi mişcă surd din buze. Sunetele îi mureau în gât, înainte de a se naşte. Clătină capul şi îl lăsă apoi pe spate, resemnată.

Nedumerirea scornea zeci de întrebări fără răspuns în mintea lui Lur Glaar. Ce să facă? Să stea s-o păzească pe Unda până ce îşi va reveni în simţiri? Dar celălalt? S ă-l caute pe el? Unde ? Cine era? Mai era viu?...

Îl apăsa clipa aceea şi nu se putea hotărî. Pentru prima dată îşi aminti ezitările celor dintâi zboruri... Ani mulţi, aducători de uitare.

Unda închise pleoapele şi arătă cu mâna în jos. Lur Glaar înţelese.

Se avântă spre adâncuri. Se scufunda repede, tot mai repede, zvâcnind cu putere din braţe. Simţea în urechi greutatea crescândă a oceanului, strivitoare. Respira agitat. Undeva, în lumina difuză a apei, o pată prinsese să ia contururi tot mai precise.

Încleştă pumnii cutremurat. Umbra era Tet Vaarh. Era descoperit, şi părul încâlcit i se desfăcea în apă. Cu ochii închişi, părea că doarme.

— Al treilea...

Îl prinse de centură şi îl trase în sus.

— Poate că nu e totul pierdut! gândi el.

Îl aducea încet la suprafaţă, învăluit în mii de băşici sclipitoare.

Ajuns deasupra apei, îi fixă pe cap calota pe care i-o g ăsise prinsă de centură. Tubul de aer lipsea. Grăbit, îi

potrivi una din rezervele pe care le aducea cu el şi dădu drumul aerului. Treptat costumul se golea de apă. Sângele, încă neînchegat, pe care înainte îl spălase apa, începu din nou să-i ţâşnească pe nări şi pe gură.

Presiunea din costum rămânea scăzută. Lur Glaar b ănui că aerul se scurge pe undeva. Decuplă reductorul şi reglă presiunea direct de la tub. În costum năvălea acum în valuri incolore aerul preţios, de neînlocuit...

Zadarnic! Nu-l mai putea reîntoarce spre viaţă. Spre viaţa care-i fusese atât de scumpă şi pentru care luptase din primele ei clipe... Tet se încăpăţână să moar ă împotriva legilor firii... De ce? Din nou această întrebare îl fulgeră pe Lur Glaar.

Oceanul triumfa. Mai smulsese o jertfă oamenilor şi hohotea acum, cu glasul lui de monstru lichid.

Ciclonul devenise înfricoşător. Fosforescenţa apei p ălise, sau cel puţin aşa părea. Aerul ionizat răspândea o lumină de basm, pe care şerpii fulgerelor alunecau, trezind prăvăliri tunătoare. Vacarmul talazurilor se lua la întrecere cu cel cutremurat al aerului, într-un acelaşi efort pustiitor.

Tet Vaarh era mort!...

— Al treilea...

Lur Glaar îşi umezi vârful însetat al buzelor. Tubul de aer al lui Tet se golise. Sângele i se închegase pe faţă, în pete întunecate. Ochii îi rămâneau închişi, pentru totdeauna.

— Al treilea...

Dacă ar mai fi putut vorbi, Tet i-ar fi spus că Tagdol fusese al treilea. Dar el nu mai spunea nimic.

Mânia învolburată pustia sufletul comandantului. O mânie îndurerată şi surdă. Revăzu chipurile transfigurate ale primilor doi. Îl îmbrăţişă pe Tet. Trupul moale al mortului i se desprinse apoi din mâini şi r

ămase aşa, plutind pe ape. Ca o pasăre adormită.

Unda urmărise întreaga scenă, tăcută şi sleită de puteri. Ştia că făclia stinsă a vieţii lui Tet era preţul, d ăruit, al propriei sale salvări. Şi pricepu, deodată, că sacrificiul lui izvora dintr-o iubire pe care ea nici n-o b ănuise. Lur Glaar îi strânse blând palma şi ochii îi licărir ă. Apoi o cuprinse, să o poarte mai departe, mai departe...

— Pot... singură, şopti Unda.

Nu-şi mai recunoştea vocea.

— Să mergem, rosti comandantul.

Pornіră, încet. În urmă, trupul lui Tet rămase valurilor, care îl legănau, mereu schimbătoare, pe crestele lor.

Unda îşi revenea acum şi înainta tot mai uşor. Lur Glaar ... ultima. Înotau, ... vârleau, rostogo... mână, s-o aju... tare.

Cău... care nu ştiau ... ...

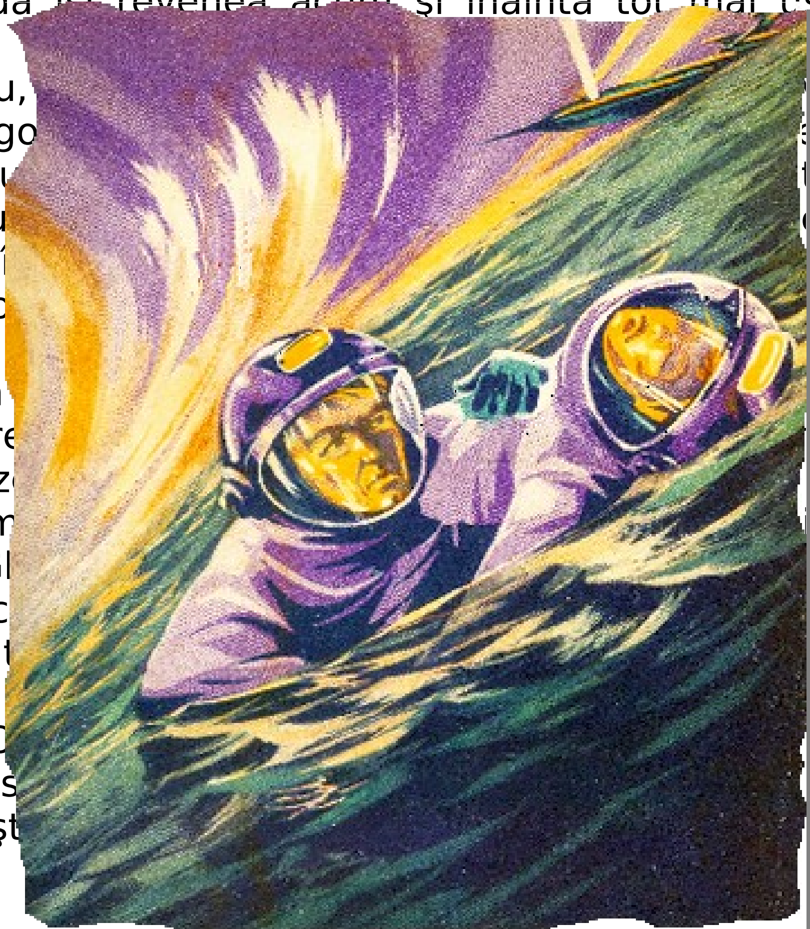
Obo... otrivire. Unda ... sfârşite. Acum ... i tragă suflare... turbabil spre z...

Prim... a... Nu! Lur Gl... upravie ţuiasc...

Sleit... în urm ă.

— C...

Brus... pierdu cunoşt...

4. Salvaţi

— Şi, totuşi, trebuiau să apară!... De ce nu vin?

Nu putea să-şi explice întârzierea salvatorilor. De la explozie trecuseră deja câteva ore... Şi de nicăieri niciun semnal.

— Afurisită furtună!... Iar atmosfera nu se reface.

Ar fi trebuit să ceară dotarea costumelor cu puternice aparate de emisie-recepţie. Utilitatea lor era acum evidentă.

Lur Glaar nu observase că Unda rămăsese în urmă. Constată surprins că nu mai era lângă el; mirarea i se transformă în nelinişte. Se răsuci în loc şi zvâcni din valuri. Din fericire, nu se îndepărtase încă. Dar nemi şcarea trupului ei îl îngrijoră tot mai mult. Strigă de câteva ori în microfonul căştii şi porni vijelios spre Unda.

Şirul gândurilor i se destrămase. I s-ar fi părut cumplit să rămână din nou singur în faţa viitorilor desfăşurate.

Bănuia ce i se întâmplase Undei şi îi era ciudă că nu şi-a dat seama din timp. Ar fi putut preveni această surpriză neplăcută, care risca să ia o întorsătură primejdioasă.

Unda plutea cu faţa în sus. Ţinea ochii închişi şi r ăsufla repede, sacadat. Pieptul îi sălta în spasme scurte, gâtuite.

Lur Glaar cuplă la costumul fetei rezerva lui de aer. Încet, respiraţia Undei se linişti. Dar trupul ei, slăbit de o luptă inegală cu moartea, nu-şi mai putea reveni. Ultimul şoc o cufundase într-un somn adânc, cu pleoapele străvezii lăsate grele.

Chibzuise să o ducă cu el mai departe.

— Încotro?... Unde să mergem?

Intui fulgerător că ar fi fost inutil să se mai mişte de acolo. Putea fi sigur că ceilalţi îşi găsiseră moartea în valuri. Cu siguranţă, el şi Unda erau singurii supravieţuitori, căci rezervele tuturor trebuiseră să se fi terminat până acum. Chiar dacă, mergând mai departe, şi-ar fi găsit tovarăşii, trupurile acestora ar fi fost neînsufleţite. Glasurile lor amuţiseră pe veci...

Revelaţia aceasta îl zgudui. Conştiinţa deplină şi rece a singurătăţii lor pe această întindere răscolită de ape îl înfioră. Se vedea cum apără trupul, în care viaţa mai pâlpâia încă, firav, al Undei. Stătea faţă în faţă cu furtuna, acceptându-i dârz provocarea.

Natura dezlănţuită îşi arunca bezmetic cataractele în luptă ca să strivească această firavă făptură care e omul, s-o îngenuncheze. Dar forţei oarbe a naturii omul avea să-i opună raţiunea.

Lur Glaar îşi aduna tăcut gândurile. Orice mişcare însemna o gură de aer în plus. Minutele le erau acum numărate. Orice risipă de energie ar fi scurtat inutil viaţa ei şi a lui. Salvarea lor era în timp şi în aşteptare. În răbdare...

Mai aveau aer numai pentru o oră. Ultima lor şansă de a mai fi găsiţi. O şansă egală aici ori aiurea...

Privi în jur. Uraganul dezlănţuit prinsese proporţii uriaşe. Apa îi învăluia din toate părţile, amestecată cu lumină, hărţuindu-i neîncetat. Mase enorme de apă erau azvârlite spre cer, nori de aburi ţâşneau din străfunduri, împânzind firmamentul cu o pulbere sclipitoare, lichidă. Talazuri se ridicau peste talazuri, purtându-i din înalturi în adânc, lovindu-i fără cruţare. Clocotul infernal al apelor împroşca neguri, aşternute pe ochi, năucitoare.

Lur Glaar simţea gheara oboselii cum îi injectează moleşeală în vine. Începuse să-i fie sete şi foame, iar pleoapele se deschideau tot mai leneşe, amorţite de vraja de plumb a somnului ademenitor. Capul şi-l sim ţea tot mai greu, gândurile tot mai topite într-o căldură narcotică. Simţea în tot trupul o toropeală de puf.

— Nu! strigă deodată scrâşnind. N-am să dorm!

N-avea dreptul să adoarmă. Somnul acesta era darul perfid al morţii. Somnul ar fi însemnat sfârşitul...

Trebuia să vegheze! Trebuia să rămână treaz şi să moară, o dată cu ultima suflare împărţită frăţeşte cu Unda.

Îşi legă centura de centura Undei, să fie sigur că nu se vor pierde în infernul acela fluid şi răsturnat. O privi. Chipul ei liniştit era transfigurat de povara somnului istovitor în care zăcea biruită. El îi păzea liniştea somnului. Trebuia să vegheze!...

De teamă să nu adoarmă, născocise felurite meşte şuguri ale minţii. Sărea de la un gând la altul, legându-le fără şir, spunea versuri ori număra de-a-ndoaselea.

— Să nu adorm! îşi repeta cu glas tare. Să nu adorm!...

Plutea, înconjurat de stihii, cu ochii scrutând profunzimea moale a ceţii şi repetându-şi tot mai încet:

— Să nu adorm!...

Prin pâcla deasă se conturează aproape, tot mai aproape, o umbră uriaşă, pe care fulgerele o umplu de sclipiri mişcătoare. O pată întunecată se desluşeşte în ceaţă şi luciri scurte îi joacă în scântei albăstrui pe toat ă întinderea. Ochii lui Lur se deschid peste măsură de mari.

— Au sosit!... Suntem salvaţi!...

Şoapta incandescentă a comandantului abia se aude,

înecată de emoţie.

— Unda, ascultă-mă, Unda, nu mai dormi! Trezeşte-te..., tu n-auzi?

Să lupţi victorios cu înverşunarea nefiinţei şi nici să nu-ţi fie dată răsplata bucuriei?... Să-ţi recapeţi n ădejdea şi viaţa şi să-i strângi mâna caldă în somn?...

— Trezeşte-te!...

Ce navă se profilează în lumina oarbă? O vedetă? Un submersibil? Să se apropie!... Dar nu!... Riscă să fie striviţi, ciopârţiţi de elice... Dar dacă vor trece fără să-i observe?

— Semnalizoarele!

Lur Glaar scoate un glob minuscul şi, răsucindu-i emisferele, îl azvârle. O flacără vie, roşiatică, inundă, pentru o clipă, tot cerul. Repede, încă unul şi încă unul!...

Corpul greoi al navei saltă în lumina cernută, purtat de valuri. Oare nu i-au văzut? Nu e cu putinţă! Mai aruncă un semnalizor. Globul roşiatic se sparge în ceaţ ă, împroşcând scântei. Se apropie, prudent, trăgând după sine trupul nemişcat al Undei. Aburii groşi mătură conturul navei, ascunzând-o privirii. Încet, lucirea metalică a bordajului sclipeşte tot mai viu, tot mai aproape. Din când în când, pe cer se aprind globuri ro şietice, scurte vâlvătăi de lumină.

De ce nu răspund?...

Gândul iscodeşte nerăbdător, fără răspuns. De ce nu r ăspund cei de pe bord? Nu-i caută oare pe ei? Sau poate nu mai văd!...

— Ciudat! murmură Lur Glaar, sfârşit de puteri.

Cuprinse de furie sălbatică, valurile îi izbesc pe amândoi, apăsându-i spre adâncuri. Oceanul parcă simte că prada îi scapă şi vrea s-o înghită de vie... Talazurile îi acoperă, împroşcând spumă şi aburi,

rostogolindu-i.

Luciul metalic al bordajului se desluşeşte aievea. Mai e puţin. Cât să întinzi mâna...

Brusc, un val uriaş se prăvăleşte peste ei, azvârlindu-i în jos. Privirile speriate se înalţă spre sclipirea rămasă acolo, la suprafaţă, şi, deodată, sub ochii uluiţi ai lui Lur Glaar, în lumina verzuie a apei, se desenează silueta puternică a astronavei.

— Oare visez?!... Să fie chiar Astral-1?!

Nu-şi poate crede ochilor. Acolo, deasupra capului lacom răsturnat, pluteşte giganticul trup care trebuia s ă-i poarte spre stele.

— Oare visez?!...

De ce doarme Unda? De ce nu-i poate spune ea că e treaz, că încă e treaz?!...

— Poate că...

Se apropie de bord, cu mişcări chinuite. Încet, istovitor de încet, suprafaţa argintie îi trece pe lângă obraz, ca într-un delir.

Poate că s-au salvat şi alţii. Poate că înăuntru, în cabine, sunt oameni... Speranţa îi înfloreşte în piept şi pe buze, într-un zâmbet.

Caută intrarea. Căutarea, dibuind cu greu, pe pipăite, fiecare palmă, durează un veac.

— Uşa!...

În sfârşit! Dar uşa e deschisă larg. Valurile pătrund vijelioase în tampon, scăldându-l. Uşa e deschisă. Ca la plecare...

— Pe-aici n-a trecut nimeni... Nimeni...

Gândul trist îi stinge lumina zâmbetului. Imaginea pustietăţii bântuite de furtună e deprimantă.

O aşază pe Unda în încăperea-tampon şi pătrunde şi el înăuntru, sleit de puteri. E sfârşit. Abia mai ajunge la buton. Uşile se închid încet, fără zgomot...

Linişte... O linişte adâncă, de mormânt săpat în piatră.

Treptat, pompe nevăzute evacuează apa. În încăpere năvăleşte acum aerul, proaspăt, binecuvântat. Sunt la adăpost.

Calota Undei se desface greu... Trudit, pe jumătate adormit, Lur Glaar o desprinde şi pe a lui şi se lasă, moale, pe podea.

Îl chinuie setea, foamea şi oboseala. Somnul înşelător îl pândeşte, ademenindu-l.

Minutele dezinfectării sunt fără sfârşit. Pumnul uriaş bate moale şi neputincios în uşa neîndurătoare. Va mai avea, oare, vlagă să răzbească?...

Minutele sunt lungi...

E ceaţă înăuntru?... Nu... Ceaţa a rămas afară... Şi pe ochii secătuiţi...

Acum uşa se deschide. Lur Glaar se ridică încet, clătinat. Nava se leagănă, în puterea furtunii. Şi trebuie să se ţină, orbeşte, de pereţi. Nu mai are putere să ridice trupul Undei. Îl târăşte înăuntru şi uşa se închide în urma lor.

În lumina rece, coridorul pare infinit. Prins cu o mână de bară, Lur Glaar înaintează încet. Uşa primei cabine se dă în lături, greoaie...

Trupul Undei e de plumb. Nu-l mai poate desprinde de podea. Şi trebuie să-l aşeze în fotoliu, să-l lege! Trebuie !

Unde a mai auzit cuvântul acesta?... Trebuie...

Se întinde pe podea... Numai pentru o clipă!... îşi adună ultimele forţe... Acum! Încă puţin!... Gata!...

Chingile sunt strânse. Urmează el. Ce lung e drumul până la celălalt fotoliu! Şi genunchii, şi coatele dor, zdrobite!...

Se ridică uşor, ca o fantomă, şi se prăbuşeşte în

scaunul moale. Se leagă, amorţit, gemând... Apoi adoarme, cu ochii pironiţi pe robinetul din colţul cabinei, şi visează un deşert bântuit de simun. Iar în visul lui moare de sete...

5. Planetoidul

Lui Lur Glaar nu i se mai întâmplase să viseze că moare decât în copilărie. Pe atunci se lupta, uneori, în vis, cu balaurii din poveştile bunicului. Şi se trezea apoi cu un sentiment apăsător de regret şi înduioşat de propria lui soartă.

Acum, ca şi în îndepărtata copilărie, visul morţii îl impresionă atât de tare încât se trezi brusc, buimăcit şi scăldat în sudoare.

De cum deschise ochii, îl surprinseră ciudata nemişcare a cabinei şi setea care continua să-l chinuie. Podeaua nu se mai mişca: încremenise, uşor înclinată.

— S-a liniştit deci... Oceanul o fi calm?

Lur Glaar îşi desfăcu încet legăturile şi porni şovăind spre robinet. Bău mult, cu înghiţituri prelungi, rare, până ce-şi potoli setea. Îşi udă mâinile, şi le trecu apoi peste obraji, peste frunte şi tâmple...

Reveni lângă Unda. Fata respira liniştit, cufundată în acelaşi somn binefăcător. Trecuse cu bine peste toate încercările şi viaţa se întorcea acum încet în trupul ei vlăguit.

Ar fi trebuit s-o transporte în salonul de infirmerie şi acolo s-o încredinţeze medicului cibernetic. Dar nu se simţea în stare s-o poarte nici măcar până la uşă. Îşi simţea toţi muşchii contractaţi dureros. Era epuizat, iar capul îi vâjâia, cuprins de ameţeli nelămurite. Privi din nou chipul Undei şi, oarecum liniştit în privinţa ei, se întoarse şi părăsi încăperea.

Se îndreptă spre complexul de recondiţionare şi, timp de aproape un sfert de oră, se supuse unui tratament

eficace.

Obişnuita cură de masaj ultrasonic, câteva duşuri întremătoare, apoi porţia de radiaţii tonice şi o doză bună de aeroioni.

Acum era înviorat şi proaspăt. Se echipă într-un leger complet de bord şi, după ce îşi îndesă în buzunar câteva tuburi concentrate, porni mestecând spre cabina în care o lăsase pe Unda.

Fata îşi continua somnul. O desfăcu din fotoliu şi o ridică, grijuliu, în braţe. Trupul ei i se păru acum uşor, de spumă. O purtă până la infirmerie şi o instală pe un pat. Îi dezbrăcă costumul portocaliu de cosmonaut şi îi fixă pe corp analizorii şi stimulatorii medicului automat.

Comandă un program de supraveghere şi reanimare. Citi primele diagrame şi se încredinţă că Unda e în afar ă de orice primejdie. Cuplă apoi dispozitivul de apel şi ieşi din salon...

*

Lur Glaar străbătea cu paşi măsuraţi coridorul principal al astronavei. Materialul poros, elastic al pardoselii îi înăbuşea zgomotul paşilor. Comandantul se îndrepta în linişte spre uşa impunătoare a sălii centrale. Lămpile de gardă, prinse de o parte şi de alta a cadrului, erau stinse, semn că nimeni nu tulbura pacea tablourilor de comandă.

Venise, în sfârşit, momentul să deschidă această uşă. Târziu, dar venise; poate prea târziu... Acţionă glisoarele. Lămpile de gardă sclipiră brusc într-o pâlpâire violacee. Pe Lur Glaar îl încercă o uşoară emo ţie. Intră în sală şi fu învăluit de lumina albă, uniformă.

Contemplă tăcut sala aceasta, devenită atât de familiară în lunile de pregătire... La vederea fotoliilor goale ale echipajului, ochii i se întunecară. Se apropie domol de scaunul secundului şi, plecându-şi capul, îşi

rezemă mâinile de spetează.

Ar fi vrut să spună ceva, dar se opri. Nu avea cui... Rămase o clipă cu buzele întredeschise, apoi îşi ridică fruntea şi se îndreptă cu paşi rari, siguri, spre pupitru. Se aşeză în fotoliu şi încremeni aşa, cu privirea aţintită în gol...

Târziu, ochii îi coborâră pe tablourile de bord. Calendarul automat arăta 351-H-75-2. Cu alte cuvinte, abia trecuse miezul nopţii. De la explozie se scurseseră aproape zece ore...

Prima grijă a lui Lur Glaar fu să verifice astronava. La comanda lui, ochiurile de control se aprindeau rubinii, liniştitoare. Totul părea în ordine. Aşadar, astronava rămăsese intactă. Compartimentele răspundeau toate. Motoarele erau în perfectă stare. Rezervoarele de combustibil neatinse...

Răsuflă întrucâtva uşurat...

Se aplecă spre pupitrul de comandă şi i se păru că sala întreagă prinde să se învârtească cu el. Privi mai atent. Nu, nu se înşelase: ceasornicul astronavei funcţiona!

Murmură câteva vorbe neînţelese. Ochii îi urmăreau strălucirea verzuie a cifrelor pe cadranul întunecat...

Era uluit! Ceasornicul acesta intra automat în funcţiune numai atunci când nava, depăşind pragul celei de-a doua viteze cosmice, părăsea sfera de atracţie a lui Azdiir, planeta natală.

— Nu se poate!... S-o fi defectat...

Acţionă vitezometrul. Micul ecran se aprinse. După câteva clipe conturul cifrei şapte începu să se desluşească tot mai clar pe fondul albastru.

Aparatele nu puteau să se înşele. Lur Glaar pricepu că astronava se desprinsese de Azdiir şi gonea acum prin Cosmos, pe cine ştie ce traiectorie. O forţă necunoscută

o azvârlise în spaţii ca pe un bolovan, fără ca motoarele să fi acţionat măcar o clipă.

— Când s-a putut desprinde?

Nu putea crede acest gând cutremurător. Totul i se părea absurd şi monstruos, de neînchipuit.

— Dar oceanul?!... Sau poate totul a fost un coşmar!... Să vedem!

Cu o mişcare grăbită, acţionă hubloul. Clipele de aşteptare i se păreau lungi, obositoare. Treptat, prin peretele străveziu prindeau să se desluşească vagi contururi. Uluit, Lur Glaar privi imaginea nemişcată a unui pustiu argintiu, slab luminat de scânteierea miriadelor de stele încremenite pe întinderea nemărginită a bolţii. Pustiul sclipitor înconjura astronava întinzându-se până în zări, nesfârşit şi plat. Cerul era negru şi orb, era cerul obişnuit al lungilor peregrinări cosmice.

— Şi totuşi zburăm... O dată cu pustiul acesta din jur!

Închise ochii. În minte îi jucau încă talazurile şi fulgerele. Mai auzea clocotul nepotolit al apelor. Iar afară încremenise pustiul în care astronava rămăsese fixată. Un colţ de lume pe unde nu mai călcase niciodată.

Lur Glaar răsuci butoanele detectoarelor. Fascicule nevăzute prinseră să măture întinderile scânteietoare, pipăindu-le, pătrunzând în străfunduri, de nestăvilit. Braţe articulate se deplasau, roteau antene minuscule, care captau fluxuri electrice şi magnetice, termice sau gravitaţionale. Pe cadrane oscilau curbe sinuoase, elegante, desenând într-o limbă abstractă trăsăturile cercetate. Răspunsurile veneau din timp în timp, răspicate şi clare, îmbrăcând haina discretă a cifrelor şi simbolurilor. Comandantul le repeta în şoaptă, absorbit de gânduri.

— Presiunea atmosferică 0,001 k...

Alte curbe îşi ondulară graţiile:
— Acceleraţia gravitaţiei 0,23 b...
— Densitatea h...
— Densitatea h!... Gheaţă!... Cum?! Astronava este încleştată într-o imensă suprafaţă de gheaţă!?... Asta ce mai e!...
Răspunsurile aparatelor nu-i dădeau răgaz:
— Atmosfera... Gravitaţia... Ceasornicul...
Gândul i se învârtea, înnebunit, pe loc.
— Furtuna... Pustiul de gheaţă...
Îl exaspera neputinţa lui de a-şi răspunde.
— Unde suntem?... Azdiir nu are asemenea oceane de gheaţă!
Frământarea i se condensase brusc şi explodă în această întrebare:
— Unde suntem?
Devenise clar că nu se mai aflau pe Azdiir. Nu-l mai interesa acum ce legătură avea furtuna cu acest deşert de gheaţă. Aproape că nu-l mai interesa nici explozia şi nici cum au ajuns aici. Singurul lucru important era acum să stabilească precis unde se află. Restul, poate mai târziu...
Puse în funcţiune cosmograful pilotului-robot. Pe enorma hartă spaţială, care acoperea un perete întreg, se conturară orbitele planetelor sistemului ahernarian din care Azdiir făcea parte. Un punct luminos reprezenta poziţia astronavei.
Se găseau la 100 de raze de Azdiir, în direcţia lui Ahernar, în jurul căruia urmau să se deplaseze pe o orbită eliptică.
Lur Glaar deconectă cosmograful. Parametrii orbitei nu corespundeau cu ai nici unei planete din sistem. Corpul pe care se găseau îi era cu desăvârşire necunoscut. Să fi brăzdat ei de atâta vreme zona din

jurul lui Azdiir şi să nu-l fi văzut încă nimeni?

— Sau, poate, abia s-a născut!... Dar de unde?... Nu sunt oare victima influenţei unui câmp perturbator? Poate că am plecat de mult de pe Azdiir şi doar psihicul nostru e tulburat de ceva...

Vorbele se destrămară, moale, fără ecou.

Pe cadranele detectoarelor continuau să apară, implacabil, rezultatele explorării: raza, masa, înclinarea axei de rotaţie, viteza unghiulară şi componenţa chimic ă...

— Apă!... Un planetoid de apă!... Pe jumătate înghe ţat... Deci nu e un coşmar! Aici a fost furtuna!

Calm, comandantul se ridică în picioare.

— Cum am ajuns aici? Pe o planetă de apă!... De ap ă... Cum am zburat, când? Nu-mi amintesc să ne fi îmbarcat... Şi apoi, m-am trezit în apă. Eram deja aici!...

Începu să măsoare sala cu paşi apăsaţi.

Toate acestea continuau să-l preocupe. Dar se acomodase cu ciudăţenia situaţiei, la fel cum te-ai obi şnui cu un costum croit pe măsură. Chibzuia acum numai la ceea ce avea de făcut. Înţelese, repede, că, în primul rând, trebuie să intre în legătură cu Azdiir.

Se aşeză din nou în scaun. Cu o mână decisă acţionă emiţătorul electromagnetic.

Transmitea neîntrerupt semnalele de apel. Minutele treceau în tăcere. Pe ecranele de recepţie dâra luminoasă rămânea dreaptă, fără urmă de oscilaţie. În difuzor domnea liniştea cosmică.

Lur Glaar transmitea neîntrerupt semnalele de apel. Într-un târziu, îşi spuse:

— Nu se aude niciun răspuns!... Poate suntem prea departe... Să nu mă grăbesc...

6. Captivi

Rămase aşa, în uşă, nemişcată, privindu-l. Când îl zărise, la început, pe Lur Glaar, ar fi vrut să se repeadă spre el, cu ochii întrebători larg deschişi, pornită spre răspunsul nedumeririlor. Dar îl văzu aplecat peste tabloul de bord. Încremenit în aşteptare, şi atât de cufundat în muncă, încât nici nu simţise prezenţa ei în sală.

Nu îndrăznea să-l tulbure. În nemişcarea lui îl asemuia cu o statuie. Şi pacea statuilor nu trebuie tulburată.

Unda mai era încă stăpânită de acea căldură străină care îi răscolea trupul când, deschizând larg ochii, prinse să desluşească gălbuiul odihnitor al tavanului infirmeriei. Trezirea aceea i se păruse lungă, nespus de lungă. Duşul galben al culorii îi umezea pleoapele, limpezindu-i privirea renăscută într-o nouă şi inexplicabilă viaţă. Căldura era interioară şi fără astâmpăr şi fata pricepuse deodată că sunt biocurenţi artificiali.

Când, mai apoi, străbătea neliniştită coridoarele pustii ale astronavei, încercase să-şi întregească firul frânt al amintirilor. Nu-şi putea da seama prin ce întâmplare ajunsese pe bord. Reuşea să descifreze doar frânturi de imagini, fără nicio legătură, în care chipul lui Lur Glaar se amesteca într-o confuză lichefiere cu talazuri luminoase şi cu jocul capricios al unor ciudate scânteieri albăstrui.

Străbătea în fugă coridoarele pustii, deschidea uşile cabinelor, privea în jur… Treptat, un sentiment de

ireversibilă singurătate o copleşea, ţârâindu-i în urechi din fibrele liniştii înconjurătoare. Ajunse în cele din urmă la un ecran de control şi după o scurtă căutare descoperi că în sala de comandă e cineva..

Acum stătea în uşă, nemişcată, şi nu îndrăznea să articuleze niciun sunet. Lur Glaar şedea în faţa ei, la pupitru, şi degetele lui acţionau cu repeziciune butoanele emiţătoarelor. Unda se apropie cu paşi mărunţi, surzi şi îşi ocupă locul. Îşi roti privirea către celelalte, rămase libere. Scaunele îşi întindeau braţele goale, într-un gest de neputincioasă chemare. Spaţiul sălii, în care două tăceri se pierdeau, rămânea neînsufleţit. Bătăile inimii, lipsite de rezonanţă, se înăbuşeau dureros, neauzite...

Unda îşi opri ochii pe profilul încordat al comandantului şi, nemaiputându-şi stăpâni tumultul dezlănţuit al gândurilor, izbucni într-un strigăt scurt:

— Lur!

Lur Glaar se întoarse încet, ca trezit din somn sau, poate, venit de undeva, de departe. O privi, parcă pe deasupra creştetului, în tăcere. Glasul ei, plin de neliniştea îndelung frământată, îi îngheţase în minte.

— Unde sunt ceilalţi, Lur?! Unde?!...

Trebuia să-i spună ceea ce inima nu putea să creadă. Trebuia să-şi muşte buzele, să înfrunte durerea vorbelor, să aştearnă peste ochii aceştia nevinovaţi dantela cernită a cuvântului „moarte”... Trebuia să-i spună...

— Lur, am rămas numai noi?...

Se agăţa de numele lui scurt ca de un ultim nod al speranţei.

— Numai noi, Unda.

Singuri? Dar Eshira? Dar ceilalţi? Îi ţineau cu toţii tovărăşie lui Tet, în drumul lui spre adâncuri? Singuri...

— Poate că nu-i adevărat... De ce taci?! Spune-mi că nu-i adevărat! Spune-mi că nu eşti sigur!...

— E adevărat...

Unda îşi plecă ochii.

— Singuri...

Se ridică şi porni să măsoare cu paşi nervoşi sala. Îşi ţinea mâinile încleştate şi îşi frământa degetele delicate.

— De ce e atâta linişte?

Se răsuci brusc pe vârfuri şi, spintecând aerul în gesturi scurte, continuă:

— Unde e uraganul? Unde e oceanul luminat de fulgere? Unde ?!

Apoi, după o clipă de ezitare, adăugă, abia şoptit:

— Cum de-i înclinată astronava? Doar zburăm...

Lur Glaar o urmărea absent şi simţea că nu are dreptul să tacă,

— S-ar părea că zburăm... Deşi motoarele n-au intrat în funcţiune.

— Cum adică? Ce vrei să spui? Hai, zi o dată, vreau să ştiu tot, înţelegi, tot!…

— Nici eu nu ştiu tot… Aparatele de bord arată că ne aflăm în Cosmos. Dar… nu ţin minte să fi decolat.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi continuă încet şi rar:

— Ascultă-mă, Unda... Ascultă... Azdiir ne-a părăsit...

Unda îl privea pe comandant şi vorbele lui o ocoleau.

Asculta o poveste ale cărei personaje erau chiar ei şi nu înţelegea lucrul acesta. Vedea astronava gigantică încleştată în gheaţa planetoidului necunoscut, îşi plimba privirile pe întinderile sclipitoare, urmărea rotirea înceată a stelelor şi se întreba mereu cum va fi sfârşitul. Glasul lui Lur Glaar curgea monoton:

— ...Acum încercam să intru în legătură cu Marele Consiliu...

— Şi pe urmă?...
— Cum pe urmă?
Abia acum înţelese Unda că aceasta era propria lor poveste. Îşi scutură capul ca după un vis urât şi repetă şoptit, fără noimă, ca pentru ea:
— Şi pe urmă...
Nu mai auzi răspunsul lui Lur Glaar. Îngheţase cu bra ţele încrucişate pe piept şi, stăpânindu-şi spaima întreb ărilor, rămase aşa, privind spre comandant. Faţa lui nu trăda nicio emoţie. Întrupare îngândurată şi calmă a for ţei...
Pe nesimţite singurătatea din jur se umplu de prezen ţa lui. Inima îi zvâcni într-o vibrare nouă, de admiraţie, şi Unda simţi că alături de Lur o linişte limpede o cuprinde.

*

Brusc, în receptor începură să bâzâie semnale dezordonate. Dâra luminoasă de pe ecran prinse să oscileze. Lur Glaar reglă modulaţia; cuvinte stranii, venite din depărtări porniră să se desluşească.
— Atenţiune! Taberele 1, 2, 3 şi 4!...
Un hârâit strident acoperi pentru o clipă vocea metalică a crainicului. Lur şi Unda se priviră.
— Toate astronavele pe zbor! Azdiir în primejdie! Îndreptaţi-vă spre noi! Azdiir în primejdie! Vă aştept ăm!...
Paraziţii înăbuşiră din nou cuvintele. Apoi semnalele încetară, la fel de neaşteptat cum începuseră.
Privirea pornită pe zâmbet li se înceţoşă brusc. În ochii amândurora se limpezea hotărârea aceluiaşi gând:
— Plecăm!...
Mâinile lui Lur Glaar se plimbau sigure, pe claviatura comenzilor. Instalaţia de antigivraj eliberă încet nava din strânsoarea gheţurilor. Motoarele intrară în func

ţiune şi Lur Glaar cuplă pilotul.

Se cufundară în scaune.

Întâi imperceptibil, apoi săgetat, nava îşi porni trupul şi în câteva clipe ţâşni argintie spre cer...

*

În câmpul telescopic Azdiir strălucea enigmatic şi alb ăstrui. Lur Glaar îi urmărea conturul rece, încercând să întuiască primejdia care se abătuse, năprasnică, peste omenire, în minte i se perindau ultimele ore, cu peripe ţiile lor încă proaspete, şi nu putea şă nu lege, în gând, planetoidul de apă, explozia şi ameninţarea care plutea, obscură, peste Azdiir.

— Unda...

— Oare ce se petrece acolo? Şi când a început?

— La asta mă gândeam şi eu. Pare totul un vis. Un vis urât...

Linişte. Apoi iar:

— Nu răspund...

— Nu.

Semnalele împrăştiate în eter, de antenele astronavei se pierdeau în spaţiu fărâ rezultat...

Lur Glaar constată deodată, uluit, că mica pată de pe ecran îşi schimbă încet diametrul. Creştea şi se micşora apoi iar, abia observat.

— Ai văzut?!

Încuviinţă din cap.

— Respiră... Se umflă şi se strânge!...

Într-adevăr, Azdiir părea o fiinţă vie al cărei piept tresaltă într-o suflare neliniştită. Tremurul se accentua şi se accelera tot mai mult. Planeta era stăpânită de pulsaţii tot mai puternice.

— Ca o inimă, Unda... Parcă ar fi o inimă atinsă de suflarea morţii...

— Poate e un miraj cosmic, Lur...

Priveau amândoi, fascinaţi, inexplicabilul fenomen, încercând să alunge gândul că acolo, pe suprafaţa caldă a uriaşei inimi, milioane de oameni îşi caută salvarea de la o pieire neaşteptată. Şi gândul acesta revenea tot mai des, chinuitor.

Ochii lui Lur Glaar se închiseră pe jumătate, ca şi cum ar fi scrutat depărtările. În minte îi scânteie prima explicaţie, încă şubredă. Nu cumva explozia care i-a aruncat în neant a fost tocmai prima bătaie a acestei inimi cosmice brusc trezită la viată? Nu cumva prima dilatare a lui Azdiir i-a azvârlit în spaţii, cu ocean cu tot? Şi poate că apa s-a adunat apoi într-un glob uriaş, care s-a prefăcut în Planetoidul de gheaţă. Printr-o firească atracţie, picăturile s-au strâns laolaltă şi au dat naştere sferei în care plutea astronava.

Lur Glaar intui deodată tot ceea ce trăise până atunci. Deschise ochii mari şi spuse cu voce tare:

— Da, asta trebuie să fie!... Apa din ocean a zburat în Cosmos. O dată cu ea am zburat şi noi, Unda!... Iar Azdiir e acum într-o primejdie de moarte.

Unda încerca să pătrundă cuvintele comandantului. Spuse:

— Ştii. Lur, Azdiir seamănă cu un nucleu în pragul fisiunii... Ceva se petrece în miezul planetei... Oare ce?

Dar Lur nu-i mai răspunse. Atenţia îi fusese atrasă de semnalizările aparatelor de bord. Pe cadranele receptoarelor apăruseră oscilaţii bizare. Să fi fost răspunsul aşteptat? Dar după lungi minute de încordare. Lur Glaar îşi plecă fruntea nemulţumit: erau propriile lor semnale, reflectate de un obstacol pe care nu şi-l putea imagina. Apelul astronavei făcuse cale întoarsă, fără să mai ajungă la ţintă.

Surprinderea i se prefăcu în uluială când văzu cum Azdiir se învăluie brusc cu un nimb luminescent, străveziu. În aceeaşi clipă soneriile de alarmă bâzâiră strident, aprinzând becuri multicolore.

— Şezi! mai apucă să strige comandantul.

Unda simţea cum propria ei greutate o apasă în scaun, strivitoare îşi încleştase degetele pe mânerele elastice ale scaunului; în faţa ochilor îi jucau licăriri roşii şi violete, întunecând strania imagine a lui Azdiir, care dispăru subit de pe ecran.

Astronava efectuase un viraj strâns şi acum îşi continua zborul în sens opus, întoarsă din drum de pilotul cibernetic.

7. Arde Cosmosul

— Ce-a mai fost şi asta?

Lur Glaar nu răspunse. Era încă ameţit şi nu-şi putea da seama ce cauze au determinat comportarea nea şteptată a astronavei.

— Am virat, Lur, şi acum zburăm spre Planetoid!…

— Ştiu eu?...

Ori de câte ori era pus în încurcătură rostea aceste două vorbe, legate stereotip şi fără rost. Pentru că, de fapt, ştia foarte bine că au virat, ba chiar, se străduia să descopere ce anume determinase această manevră neaşteptată.

— S-ar zice că ne izbim de un zid nevăzut, rosti Lur, îngândurat.

Trebuiau, de la bun început, să stabilească ce obstacol i-a întors din drum. Pilotul cibernetic nu schimbase ruta din întâmplare.

— Un robot capricios, murmură comandantul.

— Ce-ai spus?

— Nimic... Ziceam şi eu... Îţi mai aminteşti semnalele de alarmă?!

— Ce-i cu ele?

— Cred că în drum se află o puternică centură de radiaţii…

— N-avem decât s-o ocolim, Lur.

— Probabil că nu se poate...

— Atunci s-o străpungem! Doar n-o să ne poticnim de ea!

Lur Glaar o examină cu atenţie. Vieţile lor atârnau,

poate, de hotărârea pe care o va lua. Şi n-avea dreptul să se pripească. Dar mai erau în joc şi alte vieţi.

— Lur, existenţa noastră fără omenire... N-ar avea niciun sens!

— S-ar putea să...

— Ştiu. Dar nu-mi pasă!

În privirea curajoasă a fetei se citea o hotărâre care îl impresiona pe comandant. O auzi pe Unda:

— N-avem o altă cale. Nu crezi?

— Ai dreptate... Să fim, totuşi, prudenţi. Fără noi, o ştii şi tu, astronava nu poate ajunge pe Azdiir...

— Ştiu şi asta, Lur.

Comandantul se îndreptă spre colţul încăperii şi scoase dintr-o nişă două fiole. Îşi inoculară serul antiradiant. Apoi Lur preluă conducerea astronavei şi o întoarse spre Azdiir...

— A dispărut! şoptiră, deodată, amândoi. În direcţia în care trebuia să apară imaginea planetei natale, încununată de nimbul acela straniu, întunericul cosmic se destrămase. O lumină palidă îşi lăţea pata circulară, acoperind strălucirea slabă a stelelor.

Tăceau înfioraţi. Amândurora le reveneau deopotrivă în gând imagini legate de viaţa lor trecută. Părinţii şi fra ţii, prietenii, tot ce aveau drag pe lume, rămăseseră acolo, îndărătul perdelei opace de lumină, care le răpea vederii chipul îndepărtat al lui Azdiir.

Lur Glaar încerca să-şi alunge din minte figurile obsedante ale atâtor prieteni care îi zâmbeau veseli, întinzându-i mâinile înainte de decolare.

Plecările şi sosirile i se păreau fireşti, se obişnuise cu ele şi nu-l mai impresionau. Îndrăgise într-atât astronava, încât îşi imaginase viaţa ca un lung drum cosmic, cu scurte popasuri printre oameni. Însă acum se gândea fără voia lui la o despărţire definitivă. Şi,

pentru prima dată, înţelese limpede că pasiunea lui, ruptă de omenire, ar fi lipsită de orice valoare.

— La ce te gândeşti?

Lăsă moale mâna cu care îşi cuprinsese tâmplele şi r ăspunse:

— Mă gândeam... la noi...

— La noi?!

Pentru o clipă, Undei i se păru că întrezăreşte, îndăr ătul acestor cuvinte, un înţeles neaşteptat.

— Noi nu mai contăm, Lur! căută ea să ocolească ceea ce putea să fie o simplă iluzie.

Lur întoarse capul şi o privi dojenitor.

Apoi, când ridică ochii spre ecran, zări cum pata aceea luminoasă creştea în spaţiu şi îşi sporea intensitatea, micşorând tot mai mult câmpul vizual.

Aproape că încetaseră să se mai mire. Se obişnuiseră cu ideea că lumea întreagă e întoarsă pe dos şi s-ar fi a şteptat acum la orice noi ciudăţenii

— Oare catastrofa de pe Azdiir să fie fatală?

Unda evitase multă vreme să pună această întrebare. Şi după o clipă de tăcere, continuă:

— Ţii minte vechile legende care proroceau sfârşitul lumii?

Comandantul zâmbi. Strămoşii vedeau sfârşitul lumii în felul lor, naiv. Pentru ei lumea se reducea la cele nou ă continente. Sfârşitul lumii însemna dispariţia materiei... Dar cine mai putea crede în basme?

Măi târziu sfârşitul lumii echivala în mintea unora cu un cataclism nimicitor. Pe atunci fantezia multor scriitori fusese tentată de descrierea catastrofelor nucleare sau cosmice. Tablourile zugrăvite de imagina ţia lor erau adesea sinistre, înspăimântându-i pe cei slabi...

Şi, totuşi, cu Azdiir se petrecea ceva inexplicabil, care

aducea a cataclism nemaiîntâlnit. Nicio legendă n-ar fi putut imagina tabloul pe care îl contemplau Lur şi Unda.

Contoarele prinseră să vibreze alarmante: acele fosforescente oscilau ameninţător, semn că astronava p ătrunsese într-o zonă de puternice radiaţii.

Lur Glaar şovăia. Mai departe riscul vieţii era de neocolit. Indicatoarele se apropiau încet de cifra limită. Şi nu puteau şti cât va dura trecerea prin cortina ucig ătoare.

Dar, de partea cealaltă a ei, oamenii le aşteptau sosirea salvatoare. Trebuiau să străbată perdeaua mor ţii. Riscul nu le era zadarnic. Trebuiau să ajungă acolo, pe Azdiir, alături de oameni, în clipele acestei grele încercări.

— Trebuie! şopti comandantul, neclintit.

— Da, Lur!...

*

— Uite ce se petrece aici!

— Unde?

— Priveşte!... Vitezometrul!...

— Da... scade... ciudat!...

— Scade viteza, Lur! Ceva ne opreşte din drum!...

Erau supuşi unei frânări neaşteptate, care creştea mereu, de parcă un zid impenetrabil şi-ar fi ridicat materia vâscoasă în calea astronavei.

— Trebuie să accelerăm! îl îndemnă Unda.

Lur se supuse tăcut. Întinse mâna şi conectă motoarele.

Acul vitezometrului rămase câteva clipe nemişcat, apoi prinse din nou să coboare către zero. Comandantul acţionă debitul motoarelor şi spuse încet:

— Putere maximă!...

— Mai încearcă o dată, Lur!... Poate acum...

— Inutil...

Deceleraţia creştea vertiginos, apropiindu-se de limita suportabilităţii. Motoarele vibrau îndrăcit, zguduind corpul astronavei. Lur încremenise:

— De ce ai rămas aşa?

— Taci, Unda... Nu te mişca... Fă cât mai puţin efort!

— Ce s-a întimplat?

— Acceleraţie minus 10 b!...

— Minus 10 b!?...

Lur Glaar îşi întoarse privirile către Unda. Cu obrajii palizi şi buzele crispate, fata se lăsase moale în fotoliu. Încet, pleoapele i se închiseră într-un spasm dureros.

— Unda!

Comandantul se stăpâni cu greu. Pe ochi i se lăsase un văl des şi ceţos; vederea îi slăbea tot mai mult. Capul îl durea şi prin trup îi treceau furnicături fierbinţi. Puterile îl părăseau. În faţa lui, Unda zăcea răsturnată în fotoliu, fără cunoştinţă.

Era prea mult!

Cu un ultim efort, Lur Glaar căută, pe bâjbâite, butonul de acţionare a pilotului. Îl răsuci cu degetele tremurânde, în timp ce-şi simţea trupul doborât de uria şele suprasolicitări.

*

Tăcerea a fost lungă şi i-a ţinut mult timp cu capetele plecate. Gândul înfrângerii nu se lăsa alungat. Revenea iar, de fiecare dată, aducător de întrebări nerostite şi inutile.

Astronava se apropia de Planetoid. În urma ei, o lumină sinistră se lăţea tot mai mult pe boltă, acoperind noi constelaţii.

În cele din urmă, comandantul curmă firul inert al t ăcerii.

— Ne întoarcem...

— Spre Azdiir Cosmosul pare că arde. Şi nu putem trece, vorbi Unda copleşită.

Spusese ce-i venise mai întâi pe limbă, la întâmplare. Simţea nevoia să vorbească, simţea că trebuie să spun ă ceva. Îl auzi pe Lur Glaar.

— Da, mai departe nu putem trece... Şi văpaia se întinde.

— Nu putem, repetă Unda, mecanic.

Rămaseră amândoi cu capetele plecate, fără să se privească.

Am făcut tot ce ne stătea în putinţă...

— Da, Lur... Te rog, nu te mai gândi la asta...

Se simţeau vinovaţi, fără să înţeleagă prea bine de ce.

— Ce crezi că e de făcut?

Comandantul nu răspunse. În minte i se limpezea tot mai mult hotărârea.

— Ne vom întoarce! Au trecut abia câteva zeci de minute de când s-au lansat apelurile. Încă nu e târziu. Vom mai aştepta şi vom încerca din nou! Până când vom izbuti!.., în urma astronavei, lumina se întindea furi şată, acoperind stelele. Înconjurară de câteva ori Planetoidul, micşorându-şi viteza, şi se scufundară apoi în apa azurie. Ciocnirea fu lină şi legănată.

— Iată-ne din nou aici...

Indicatoarele începură să vibreze dezordonat. Afară se petreceau fenomene surprinzătoare. Presiunea atmosferică, înainte egală aproape cu zero, creştea sim ţitor, semn că atmosfera pierdută se reîntorcea să îmbrace Planetoidul. Temperatura de afară îşi sporea şi ea valoarea.

Când Lur încercă să îndrepte din nou astronava spre Azdiir, îşi dădu seama că este prea târziu.

— Nu mai avem cum să ne orientăm, Unda, constată

el, încruntat.

— Să stăm cu braţele încrucişate?

— Priveşte şi tu!... Cosmosul arde acum de jur împrejurul Planetoidului. Şi nu se mai vede nimic. Iar atmosfera împrăştiată se adună din nou, împinsă parcă din urmă...

— Şi atunci?

— Să avem răbdare... Poate va trece norul acesta de lumină şi pe urmă...

— De n-ar fi prea târziu, rosti Unda, ca pentru sine.

Pe boltă focul se lăţea necontenit, stingând stelele una după alta. Curând, Planetoidul fu învăluit de o str ălucire stranie şi numai în jurul lui Ahernar rămase o pată întunecată, ca o prăpastie, în fundul căreia lic ăreau tot mai slab constelaţii.

8. Carapacea de plasmă

Poate că dacă n-ar fi fost ziua aceea atotcuprinzătoare, pe cerul căreia astrul trona, încoronat de o neagră aureolă, totul şi-ar fi reluat cursul firesc. În aşteptare, astronava plutea pe suprafaţa lichidă a Planetoidului; aştepta o comandă, o scurtă rotire de axe pentru ca, descătuşând energii propulsoare, să-şi lunece oglindirea spre infinit.

Dar, de jur împrejur, ziua îşi arcuise lumina şi, îndoliat, Ahernar parcă plângea. Lucirea nefirească a zilei perpetue devenise fascinantă, înfiorând totodată inima.

Lur Glaar se cufundase cu totul în gânduri, încercând – pentru a câta oară? – să şi le pună în ordine. Nu fusese niciodată adeptul neglijenţei şi al haosului, şi acum cu atât mai puţin. Voia să-şi pună câteva întrebări şi să şi le lămurească. Voia să-şi claseze nedumeririle, să le aşeze într-o ordine logică şi firească. Şi lucrul acesta i se părea tot atât de greu ca şi a aranja foile nenumerotate şi răvăşite ale unei cărţi, scrisă într-o limbă necunoscută.

Unda îl privea, din când în când, neîndrăznind să-l tulbure. Se plimba încet prin faţa tabloului de comandă şi arunca câte o privire distrată pe cadranele de control. Aştepta şi ea, nerăbdătoare, clipa plecării.

La început nici nu băgase de seamă jocul tot mai nestăpânit al aparatelor. Dar, când se aprinseră luminile de avertizare, pricepu deodată că afară se petrec lucruri ciudate şi tresări.

— Lur!

El se apropie fără să răspundă. Parcă presimţise că ceva avea să se întâmple.

— Presiunea... temperatura...

— Cresc, Lur!...

— Da, cresc... Eram sigur...

Unda rămase descumpănită.

— Erai sigur? De ce anume?

— Încă nu... Să nu mă pripesc...

Răsuci un buton şi prin peretele transparent al astronavei apăru faţa netedă şi nemărginită a apei. Lumina de afară pălise. Atmosfera, saturată cu vapori, devenea tot mai opacă.

— Ciudat! se încruntă Lur Glaar. Foarte ciudat!...

Vedea cum pe cadranul vitezometrului oscila o buclă pâlpâitoare, semn că asupra astronavei acţiona o forţă necunoscută, accelerând-o. Dar nu numai asupra astronavei, întregul Planetoid ieşise, probabil, de pe traiectorie, accelerându-şi mereu mişcarea. Norul de lumină ce venea dinspre Azdiir părea să fie un câmp de forţe care înlătura totul din drumul său.

— Cum de n-am observat până acum?

— Încotro ne împinge? întrebă Unda.

Comandantul actionă cosmograful. Examina în grabă harta astrală, pe care se desluşea propria lor orbită capricioasă.

— Cădem...

— Cum adică?!

— Atraşi de Ahernar... Sau poate o altă forţă ne împinge în braţele acestei stele...

— Deci, aşa! aprobă ea, lungind cuvintele. Înseamnă că legile naturii se răstoarnă. Vom cădea în stea... încă nicio planetă nu şi-a părăsit singură traiectoria!...

Lur se gândi o clipă.

— Se vede că noi şi Planetoidul facem excepţie.

Aparatele de bord arată că mergem, în mod sigur, spre o ciocnire cu astrul cel albastru...

Fata rămase locului, îngândurată.

*

— Să evadăm, hornul este încă deschis! propuse Unda, îndârjită. Mai e timp!...

În sufletul ei se învălmăşea ura pentru acel blestemat corp ceresc care îi duce implacabil la moarte pe ultimii supravieţuitori ai expediţiei. Dar poate că nu Planetoidul era de vină. Unda simţea pulsul secundelor şi ştia că fiecare dintre ele îi apropia de dogoarea razelor albastre. Alfa Eridan părea că-i aşteaptă, mai fierbinte şi mai strălucitor ca niciodată.

Astronava porni la îndemnul comandantului. Unda ştia că, undeva, alături de ea, Lur Glaar stăpâneşte calm comenzile uriaşului trup metalic. N-avea curajul să-l privească. Un fel de amară descurajare încerca s-o convingă că totul va fi zadarnic. Îşi mai amintea gustul încă apropiat al primului eşec. Bariera de lumină le tăiase, necruţătoare, calea spre Azdiir. Oare şi acum astronava se va lăsa înfrântă?

— Lur, sa ieşim spre Ahernar!

— Spre Ahernar?!... Nu se poate!...

— Ba da... Oricât ar fi de ocolit, e singurul drum rămas liber.

— E riscant, aproape imposibil... Suntem prea aproape de astru. N-am mai avea timp să frânăm. Ne-am arunca singuri în braţele stelei şi ne-am volatiliza în câteva minute...

Unda se înfioră. Mai şovăia încă.

— Şi dacă nu vom izbuti să străpungem perdeaua de foc? întrebă ea.

— Trebuie!... Altfel..,

— Dar dacă totuşi...

— Atunci...

— Atunci vom încerca spre Ahernar! Promite-mi!

— Bine, Unda...

Mai mult pentru sine, fata continuă, abia şoptit:

— Nu-mi pot imagina că am rămâne în carapacea asta blestemată... târându-ne încet spre inevitabila stea albastră...

Amuţiră.

— Pierdem iar viteză...

— Accelerează, Lur!

— Sunt la limită... În faţă nu e numai norul de lumină... Ceva, ca o mlaştină vâscoasă, ne barează drumul!...

— Atunci întoarce!

— Să încercăm încă o dată...

Astronava viră şi porni înapoi, vibrând şi mugind ameninţător. Jeturi uriaşe ţâşneau în urma ei, multicolore. În vremea asta, Planetoidul se înconjurase cu o perdea groasă de aburi. Sub cupola norilor, presiunea şi temperatura creşteau vertiginos. Oceanul rămânea totuşi calm, de o calmitate aparentă, care încătuşa energii uriaşe, gata să se dezlănţuie.

Trecură tangent cu suprafaţa apei. Învelişul protector se încinsese, devenind incandescent. Atingerea apei îl făcu să sfârâie, împroşcând nori groşi, albi.

— Pornim din nou...

— Accelerează la maximum! rosti Unda, rece.

— Asta şi fac... Dar sorţii de izbândă sunt mai mici ca oricând.

În jurul Planetoidului, dincolo de stratul gros al norilor învolburaţi, apăruse un zid straniu pe care Lur încerca să-l străpungă cu astronava. S-ar fi spus că natura adusese, de undeva, o carapace luminoasă cu care e înconjurat globul de apă.

— E de necrezut! gândi Lur Glaar, când astronava

trebui să se întoarcă din nou, învinsă.

Apoi, cu voce tare, constată:

— S-ar zice că toate direcţiile sunt barate de acest zid fierbinte...

Câteva clipe se scurseră în tăcere.

— Spune-mi, Lur, ce crezi despre carapacea asta... Ce poate fi?

— Bănuiesc...

— Ce bănuieşti?

— Ştiu eu?!... Cred că e o plasmă... Densă şi fierbinte...

— Plasmă!?

Comandantul urmări un timp indicaţiile aparatelor. Apoi răspunse:

— Da... O plasmă de un fel deosebit... Nemaiîntâlnită încă. Pare formată din particule grele... înlănţuite în câmpuri mezonice[2]...

Lur Glaar pricepu că apucase capătul unui fir care nu ştia unde se sfârşeşte. În clipa aceea glasul fetei îi curm ă gândul:

— De unde a apărut plasmă aici?

— De unde a apărut? Asta e întrebarea!...

Se lăsă tăcerea. Târziu, Unda se apropie de el.

— Lur...

---

[2] Câmpurile mezonice sunt asemănătoare celorlalte câmpuri cunoscute (electromagnetic, nuclear, gravific), cu deosebirea că, în ele, se înlănţuie mezonii. Aceste particule se numesc astfel deoarece masa lor se găseşte între masa electronului şi aceea a hiperonilor (particule grele). În sistemul nostru solar, substanţa e alcătuită din atomi, formaţi la rândul lor din nuclee şi electroni. În mod artificial, fizicienii au reuşit să obţină şi atomi în care electronii au fost înlocuiţi cu mezonii (mezoatomi). După părerea savantului sovietic Brnno Pontecorvo, e posibilă existenţa unor mezoni care să aibă o masă doar de câteva ori mai mare decât masa electronilor. Fiind mai grei decât electronii, mezonii se vor învârti mai aproape de nucleul atomului respectiv, care îşi micşorează astfel diametrul. În felul acesta, o substanţă mezoatomică nu numai că este mai densă decât substanţa obişnuită, atomică, ci are chiar alte proprietăţi fizico-chimice (n.a.).

— Spune.

— Dacă nu vom mai ieşi?

Comandantul încreţi fruntea, clătinând din cap:

— Vom ieşi!... Nu se poate altfel...

— Ba se poate... Se poate, Lur! Tu ştii lucrul acesta, acum îl ştiu şi eu...

— Nu te mai gândi la asta!

Îl privi în ochi cât o străfulgerare. Părea calm şi sigur.

— Nu ne dăm bătuţi, întări el.

N-ar fi mai bine să încercăm altceva?

— Ce?

— Hipotermia... Zbor cu program...

Ar fi inutil. Avem o viteză mult prea mică pentru a ne-o păstra şi după o frânare peste limita suportabilităţii. Zborul cu program nu e potrivit în asemenea situaţii. Trebuie să fim treji.

— Şi atunci?

— Cred că singura noastră şansă e să nimerim un ochi slab al reţelei de plasmă.

— Şi crezi că acesta există?... Să nu se închidă fereastra spre Ahernar!...

— Încercăm...

Accelerară cu toată forţa lui Astral-1. Dar şi de astă dată fu în zadar. Frânarea începu brusc, ca de obicei. Nava îşi încetini zborul, neputincioasă...

*

— Promite-mi că e ultima încercare! Dacă nu reuşim nici acum, ne îndreptăm spre astru. Cu orice risc!

— Îţi promit, Unda.

Erau amândoi frânţi de oboseală. Accelerările şi frân ările repetate, încordarea nervoasă, neîntreruptă le sec ătuise puterile. Şedeau în fotoliile moi şi vocile le erau stinse, tărăgănate.

Pe Lur Glaar îl chinuia gândul că s-ar putea lăsa descurajaţi. Trebuiau să facă orice sforţare pentru a nu-şi pierde speranţa. Trebuiau să lupte, să lupte neîncetat. Şi, ca pentru a se convinge de fermitatea gândurilor, se ridică brusc în picioare.

Unda deschise ochii mari.

„Cât e de înalt! Şi chipul îi e transfigurat... Privirea cenuşie îl plimbă în cine ştie ce depărtări... Trebuie să-l ajung. Să alungăm împreună fantoma eşecului... Nu mă tem!...”

Stăpânită ca de-o vrajă, Unda se ridică încet. Nu-şi putea dezlipi ochii de pe chipul lui. Rămaseră câteva clipe nemişcaţi. Apoi, comandantul o privi şi, văzând-o aşa, în picioare, îşi coborî pleoapele.

Astronava se îndepărta de sâmburele tot mai mic al Planetoidului, apropiindu-se acum de peretele invincibil de care se ciocnise în atâtea rânduri. Înfruntarea dintre maşină şi nefiinţă fu cumplită, mai lungă şi mai înver şunată. Dar stihia naturii învinse din nou.

Lur Glaar, consternat, întoarse astronava din drum. Acum nu le mai rămânea decât să încerce ultima şansă: spre Ahernar. Să fugă spre stea prin hornul rămas încă deschis în carapacea de plasmă.

Când nava străpunse din nou pachetul compact al norilor care se învălmăşeau în jurul nucleului de apă şi se avântă spre cer, pata întunecată din jurul stelei îşi pierduse din intensitate. Lumina înaintase puţin câte pu ţin şi fereastra deschisă până de curând se îngusta tot mai mult.

Planetoidul îşi sporea mereu acceleraţia, apropiindu-se inevitabil de alfa Eridan. Iar viteza relativă a astronavei scădea văzind cu ochii. Se apropiau încet, tot mai încet de spărtură şi în vremea asta ea se mic şora neîncetat.

— Dacă se închide? întrebă Unda, cu glas tare.

— Atunci se închide! murmură Lur, îngândurat.

Treceau prin clipe de grea cumpănă. În carapace îi pândea moartea. Iar în faţa lor mai era o şansă, o şansă mică, aproape inexistentă. Amândoi ştiau că puterea motoarelor n-ar fi fost suficientă pentru a-i scăpa de atracţia stelei. Eliberaţi din strânsoarea carapacei de plasmă, s-ar fi trezit în preajma lui Ahernar. N-ar mai fi avut vreme să schimbe direcţia şi să accelereze pentru a scăpa de forţa uriaşă cu care i-ar fi încolăcit astrul. Nimic nu i-ar mai fi putut salva de îmbrăţişarea spre care acesta îi chema cu sinistră însistenţă.

Deodată un curent puternic îi smulse şi îi proiectă spre spărtură. Asemenea unui balon uriaş, carapacea se comprimase, aruncându-şi conţinutul într-o dâră fluid ă prin orificiul îngust.

Împroşcaţi spre stea de acest jet gigantic şi-ar fi încheiat fulgerător existenţa. Trebuiau să se întoarcă până ce nu era prea târziu. Lur încercă să vireze. Mâinile împinseră manetele până la refuz.

— Ce faci, Lur? protestă Unda, nedumerită.

— Suntem azvârliţi spre Ahernar! îi strigă Lur. N-am prevăzut forţa asta!…

— Şi vrei să rămânem aici?

Comandantul voi să răspundă, dar un şoc puternic îi curmă cuvintele. Brusc, hornul din faţa cosmonavei se închise, înainte ca aceasta să fi ajuns afară. Astral-1 fu frânat fulgerător şi vârtejuri puternice îl rostogoliră. Alfa Eridan dispăruse din câmpul optic. Acum niciun semn de viaţă nu mai putea pătrunde din exterior până la ei.

Abia într-un târziu, când se dezmeticiră, cei doi cosmonauţi se priviră în ochi.

— S-a închis, rosti calm Lur Glaar. Acum nu mai avem de ales… Suntem captivi.

Unda se lăsă în fotoliu şi închise ochii. Cuvintele lui o îndemnau să nu-şi piardă cumpătul, să fie tare.

Lur rămase cu privirile aţintite pe chipul Undei. Se apropie şi îi trecu mâna prin păr, mângâietor. Ar fi vrut să-i spună ceva, dar nu găsea nimic. Se auzi chemat:

— Lur...

Numele lui sună ciudat, ca niciodată...

Unda se ridică din fotoliu şi-l privi pe comandant, încercând să zâmbească. Schiţă cu greu un surâs crispat.

— Ştii, Lur, şopti ea, nu mi-aş fi putut închipui că Astral-1 va sfârşi ars de Ahernar.

Tăcu şi plecă ochii. Poate pentru a-şi ascunde tremurul genelor care se luptau să oprească lacrimile. Nu plânsese din copilărie. Acum, sub privirea lui Lur Glaar, i s-ar fi părut şi mai ruşinos să plângă. Când se linişti, ridică fruntea:

— Mai e puţin şi astrul va înghiţi Planetoidul... cu noi cu tot... Să nu te temi pentru mine, Lur!... Voi fi tare!...

Pe faţa comandantului nu tresări niciun muşchi. Gândurile îi alergau de la oamenii rămaşi pe Azdiir, la resemnarea mândră a Undei. Mai rămăsese vreo cale neîncercată? Nu, nu mai exista niciuna.

Erau prizonierii unei sfere impenetrabile care cădea vertiginos în albastrul infern ahernarian, ducându-şi cu sine pasagerii, împotriva voinţei lor. Iar ei erau neputincioşi şi orbi, căci, o dată cu ultimele raze stelare oprite, fereastra închisă îi despărţea definitiv de lumea dinafară.

Lur Glaar se înapoie la pupitru. Îndreptă astronava spre Planetoid şi, după câteva minute, se cufundară în miezul lichid al acestuia. Pătrunzând în apă, învelişul aprins se mai răci. Şi în timp ce afară presiunea şi temperatura creşteau neîncetat, dezlănţuind uragane,

nava se cufunda în adânc, înmormântându-se în centrul sferei fluide. Era un ultim răgaz înaintea îmbrăţişării lui Ahernar...

9. Alfa Eridan

Minutele treceau fără şir. Ei şedeau în fotoliile devenite parcă mai ţepene şi incomode. Gândul că s-ar putea întinde pur şi simplu pe podea, cu ochii închişi, în aşteptarea sfârşitului, li se părea la amândoi absurd. Şi, la drept vorbind, niciunul nu se putea obişnui cu ideea că în curând nu vor mai fi. Li se părea o glumă proastă pe care nu ştiu cine o scornise pe seama lor.

— Lur !…

Comandantul întoarse capul.

— N-ai vrea să ascultăm muzică?

Întrebarea îl surprinse prin simplitatea ei. Şi era tentat să creadă că tocmai la asta se gândea şi el.

— „Poemul cerului cu stele”?

— Da… sau, mai bine, „Simfonia drumurilor albe”…

Comandară bucata dorită. Spaţiul sălii se umplu curând de acordurile neliniştite ale primei mişcări. Era o dezlănţuire de bucurie exaltată, pe care Unda o îndrăgise încă din copilărie. Îşi clădise visuri fără număr în reveria ascultării, îşi şoptise fără glas zeci şi zeci de vorbe dragi.

Dacă iubea viaţa? Nu se întrebase niciodată, pentru că n-ar fi putut bănui că se va despărţi atât de curând de ea. Anii ei puţini la număr fuseseră o neîntreruptă înlănţuire de speranţe împlinite şi de doruri născute năvalnic. Tindea mereu mai sus, mereu mai departe, către desfătătorul miraj al constelaţiilor. Îşi urmase ţinta pas cu pas, urcând o nesfârşită scară şi fără să privească în urmă. Dar acum, când însăşi viaţa îi punea această

întrebare, putea răspunde fără şovăială: da, o iubea!

Trebuia să-şi curme avântul, o dată cu zilele, şi să le înmormânteze în miezul incandescent şi sinistru al lui Ahernar. Nu-i venea să creadă. Ar fi fost nedrept: atât de puţin trăise şi îşi dorise atâtea!...

Avea acum nevoie de un sprijin, oricât de mic, de o speranţă. Pentru prima dată simţea nevoia să ceară ocrotirea lui Lur. Dar nu putea s-o facă, nu-i era în fire. Îl privi pe comandant şi tresări, surprinsă, căci faţa lui, atât de imobilă de obicei, era acum transfigurată de visare. Înfăţişarea neobişnuită a feţei lui o tulbură.

— La ce te gândeşti?

El deschise ochii mari şi răspunse cu voce schimbată:

— La Azdiir...

La planeta îndepărtată pe care nu o vor revedea niciodată. Azdiir rămânea nevăzut, tăcut şi intangibil, de parcă o vrajă necunoscută l-ar fi răpit. Azdiir în agonie, aşa cum îl văzuseră ultima dată, înconjurat de nimbul acela straniu şi rece, pulsând ca o inimă uriaşă, cu omenirea ameninţată de pieire şi căutându-şi salvarea...

Poate că se gândea la echipajul unei expediţii astrale, căruia Marele Consiliu îi încredinţase o misiune măreaţ ă, rămasă fără împlinire. La oamenii de viaţa cărora se simţise cândva dator să răspundă şi pe care nu-i mai putuse împiedica să moară.

— Muzica îmi aminteşte de plecarea noastră... Da, Unda, plecarea...

Oamenii, toţi, care îi întovărăşiseră şi care nu le vor mai aştepta întoarcerea, îmbrăcaţi în roşu, după tradi ţie. Undeva, la marginea împădurită a unui oraş, o vilă cu în-căperi cunoscute, care poate nu mai există. Acolo crescuse el, Lur Glaar, acolo zărise pentru prima dată v ăpaia de basm a stelelor, acolo îşi plămădise visul

zborului spre nesfârşit...

Privindu-l, Unda înţelegea cât de mult iubea el viaţa. Dar o iubea cu demnitatea omului care, preţuind-o, ştie să o părăsească cu fruntea sus. Şi deodată simţi că acordurile simfoniei devin chinuitoare, de nesuportat. Se ridică şi, apăsând un buton, curmă melodia. Apoi fata se întoarse încet cu ochii la comandant şi îngăimă, ca o scuză:

— La ce bun?...

Lur o înţelese. Îi simţea strângerea tristă a glasului. Trebuia s-o îmbărbăteze, să-i dea curaj.

— Unda!

Se opri. Ce-ar fi avut să-i spună? Nimic, absolut nimic. Dar în clipa aceea ar fi dorit s-o mângâie.

Parcă pricepând, ea se apropie şi întinse braţul. Lur Glaar îi luă mâna în palmă şi o atinse uşor cu degetele.

— Spune-mi ceva, Lur... Despre tine, despre viaţa ta...

— Nu m-am gândit niciodată la viaţă, Unda. N-am avut timp: am trăit-o...

— Şi eu aş fi vrut să trăiesc, Lur... E atât de absurd să nu te poţi opune unei morţi stupide!...

El îi trecu duios mâna prin păr şi o privi în ochi. Ar fi vrut să vadă dincolo de ei. Poate era mai bine aşa, totu şi... Se simţea încovoiat sub povara unei forţe necruţ ătoare. Dar nu se gândea la el. Mai devreme sau mai târziu tot avea să moară. Întotdeauna dorise să-şi afle sfârşitul în imensitatea spaţiului cosmic. Acum i se preg ătea un mormânt grandios, demn de un astronaut. Dar nu se putea împăca cu gândul că trebuie să se despartă de cei dragi fără să-i ştie salvaţi de primejdia pieirii. Nu putea îndura chipul trist cu care Unda îi şoptise: „Aş fi vrut să trăiesc...”

Ea îl privea într-un fel ciudat şi i se părea că nu mai întâlnise niciodată un asemenea om. Şi tocmai acum

trebuia să-şi încheie viaţa, fără putinţă de îndoială! Şopti:

— Când eram mică o întrebam pe mama de ce cad stelele. Ea râdea şi nu voia să-mi răspundă...

Lur Glaar încercă să-şi amintească chipul mamei sale. Copilăria lui se pierdea undeva în neguri aproape de nepătruns. Neaşteptatul gând al Undei îi trezise mirarea.

— De ce cad stelele? repetă fata. Tu ştii?

Comandantul zâmbi, distrat.

— Stelele nu cad...

— Ştiu.

— Dar dacă stelele cad?

— Cum adică să cadă, Lur?

— Aşa ca şi noi... Simplu... ca un fruct copt înainte de vreme.

Clipele se scurgeau lungi, şi ei le simţeau fiecare zvâcnire. Totul se mişca încet, nemaipomenit de încet. Ochiul înregistra imagini parcă separate şi mişcarea se reconstituia numai în minte.

— Oare vom fi conştienţi până în ultima clipă? îndr ăzni să întrebe Unda.

Nu mai putea ocoli gândul acesta pe care îl simţea de mult înfipt în creier. Va avea putere să îndure totul? Să înfrunte moartea, privind-o drept, fără clipire? Încetul cu încetul, îndoielile i se spulberau. Pe oamenii deosebi ţi primejdia îi îndârjeşte, îi face mai puternici. Unda a ştepta.

Întrebă:

— De ce nu începe?

Lur Glaar privi aparatele. Era încă linişte. O linişte care prevestea ceva nelămurit.

Unda îşi luă mâna dintr-a lui. Oare cât mai aveau de trăit? Nu, nu dorea să afle. Oricum, viaţa lor se număra

acum cu secundele. La ce bun să fi aflat câte mai sunt? Dar simţea că în ultima clipă se va arunca în braţele lui Lur. Ar fi vrut să-l strângă la piept şi să-l sărute. Şi se temea că n-o să mai apuce.

Gândul acesta o paraliza. Nu putea lua nicio hotărâre. Secundele se scurgeau neîntrerupt şi fiecare putea fi cea de pe urmă. Brusc se aplecă şi îi atinse, abia, buzele cu ale ei. Apoi se îndepărtă repede, fără să întoarcă privirea. Curajul părea că-i pierise, aşa, deodat ă. O emoţie necunoscută o stăpânea.

Voia acum să vadă ce se petrece în jurul astronavei. Nu mai putea suporta aşteptarea oarbă. Se apropie de bord şi răsuci butonul de acţionare a hublourilor. Acestea se deschiseră, lăsând descoperit peretele transparent. Afară totul se amestecase într-o topire confuză. Presiuni şi temperaturi tot mai mari transformaseră întregul glob de apă într-o învolburare crâncenă de curenţi luminoşi. Parea să fie un imens laborator în care cineva pregătea o experienţă fără precedent.

Lur rămăsese nemişcat. Sărutul Undei venise poate prea târziu. Nu mai putea scoate niciun cuvânt. O privea doar, în tăcere, fără să ştie bine ce se petrece cu el. Simţea cum un fir invizibil se leagă acum, de nedesf ăcut.

În clipa aceea contorul de neutrini începu să vibreze.

Potopul de particule se abătuse asupra navei, sporindu-şi mereu intensitatea. Pe ecran oscila o dâră portocalie.

— Începe..., murmură Unda cu ochii aţintiţi pe tabloul de bord,

Comandantul se ridică încet, grav. Se apropia clipa...

Amândoi se gândeau la acelaşi lucru, la un singur lucru, la unul singur. Orice alt gând le devenise

inaccesibil. Rămăseseră nemişcaţi, privind cadranele care trebuiau să le vestească, poate cu o frântură mai devreme, sfârşitul. Ahernar era probabil foarte aproape...

Şi contoarele nu întârziară să prindă viaţă. Întâi detectorul gama, apoi cel neutronic, beta şi alfa se însufleţiră.

Indicatoarele se mişcau încet pe cadrane, apropiindu-se de cifra neagră. Semnalizoarele de alarmă se treziră şi ele, părând cuprinse de un tremur sălbatic.

În tăcere, Lur şi Unda aşteptau cu feţele împietrite împlinirea dozei fatale. Deodată indicatoarele încremeniră. Doar în golul sălii şi în timpane mai r ăsunau ciocănituri nebuneşti. Inimile mândre, neînfrânte îşi întâmpinau ultima bătaie.

Aşteptarea aceasta, mai chinuitoare decât moartea, le umpluse fruntea cu broboane strălucitoare de sudoare. Coarda era întinsă la maximum, gata să plesnească...

Simţiră amândoi răscoliri necunoscute prin sânge. În tot corpul se mistuiau fierbinţeli iuţi. Broboanele de pe frunte se scurgeau pe tâmple şi pe rădăcina nasului, usturătoare.

Încet, fluxurile ucigătoare începură să scadă, inexplicabil. Curând indicatoarele se apropiară de normal. Lur Glaar îşi întoarse uluit privirea spre pereţii transparenţi. Un nor albicios şi dens îi înconjura din toate părţile. Ceaţa prinsese, treptat, să se destrame, întunecându-se. Afară totul se schimbase.

— Unda!... Unda! strigă Lur Glaar, într-o însufleţire copilărească.

Prin fumul tot mai străveziu se întrezăreau pâlpâiri firave.

— Ce-i asta? întrebă fata, ca prin vis. Ce se întâmplă,

Lur?

Un ultim văl se desprinse de pe înveliş. De jur împrejurul astronavei, în câmpul de un negru mănos al beznei, înfloriseră stelele.

Părea de necrezut. Erau liberi, în largul infinit! Nici nu se mai întrebară dacă e adevărat. Se aruncară unul spre celălalt şi trupurile li se încleştară.

Lur nu se mai gândea la nimic, căci reînviaţilor nu le pasă de moarte. Strângea la piept trupul drag al Undei şi-i acoperea ochii şi gâtul cu sărutări. Şi Unda ar fi vrut să-i spună pe nume, în şoaptă, dar tăcea înfiorată.

Lur Glaar şi Unda Ohoori făceau parte dintre oamenii care, prinşi în clocotul pasiunii profesionale, uită adesea de inimă, trec pe lângă dragoste fără măcar să o bage în seamă. Cele trăite de ei în orele acelea îi apropiaser ă, dezvăluindu-le tainele ascunse ale inimii. Amenin ţarea morţii născuse în suflete setea de iubire şi acum, când, pe neştiute, primejdia trecuse, le rămânea în suflet o umbră de fericire.

Astronava se îndepărta de clocotul stelei. Pe pereţii ei încinşi, ultima peliculă lichidă mai străluci o clipă înainte de a se evapora. Doar ea mai amintea despre existenta unui Planetoid de apă, care dispăruse fără urmă...

10. Singuri

Îi stăpânea pe amândoi o bucurie caldă, nemărginită. Tăceau, privindu-se în ochi.

Deodată Lur Glaar o cuprinse strâns pe Unda şi, ridicând-o în braţe, porni să se învârtească cu pas vijelios prin sală. N-ar fi putut bănui niciodată câtă însufleţire poate naşte bucuria. Nicicând nu cunoscuse senzaţia aceasta, inexprimabilă, cu vagi luciri senine într-o explozie de orbitoare raze. Îşi simţea pieptul clocotind de viaţă şi ar fi vrut să împrăştie împrejur dogoarea vâlvătăii care-l mistuia, să împrumute tumultul său nemişcării tăcute a pereţilor.

Unda se legăna în braţele lui puternice, ameţită încă. I se părea că fiecare bătaie a inimii o saltă pe creste de valuri, într-o nemaitrăită plutire. Nu-şi recăpătase glasul. Îşi rotea privirile în vârtejul nebunesc al paşilor pe care Lur îi împletea într-un dans dezlănţuit, şi goana aceasta de lumini şi umbre îi dizolva orice început de îngândurare. Tavanul plecase departe, poate dincolo de stelele nevăzute, şi ochii cenuşii ai lui Lur, pe care îi sim ţea teribil de aproape, se contopeau într-o pată str ălucitoare. Totul părea încă ireal şi vaporos, ca umbra unui vis abia isprăvit.

— Unda Ohoori...

Numele acesta căpătase pentru Lur semnificaţii nea şteptate. Îl repeta acum cu o voce tot mai înceată, de parcă ar fi vrut să şi-l modeleze pentru totdeauna în str ăfundul auzului.

... Ajunse în faţa peretelui transparent şi îşi curmă dansul, oprindu-se. Îşi implântă privirea în golul negru

care, plin cu stele, îl înconjura într-o cunoscută tovărăşie. Zâmbetul pâlpâit al luminiţelor tainice şi îndepărtate, pe care îl îndrăgise demult, îl întâmpina acum prietenos. Îndoielile dispăruseră parcă, şi pe geamul obscur al cerului, astralele picături străvezii răspândeau o lumină plină de nădejde.

Erau liberi, scăpaţi din strânsoarea plasmei, scăpaţi de vâlvătaia lui Ahernar. Cum se întâmplase aceasta? Dar aveau acum importanţă explicaţiile? Lur şi Unda ştiau că Astral-1 îşi poartă din nou trupul de metal prin Cosmos.

Erau iarăşi liberi să se înalţe mereu spre începuturi ameţitoare de drumuri; liberi să sfideze amăgirea adâncurilor siderale, să colinde nemărginirile, aducându-le aproape de sufletul oamenilor.

Unda privea şi ea tabloul care se desfăcea în ploi de scântei sub ochii ei şi îl redescoperi cu o emoţie proaspătă, abia născută. Alunecă mlădioasă din braţele lui Lur şi rămase, pentru o clipă, dreaptă, fascinată de jocul capricios al scânteierilor. I se părea că stă pentru prima dată să contemple nesfârşirea înconjurătoare.

Întoarse capul către Lur şi-l privi lung. Omul de lângă ea încetase de a mai fi doar comandantul astronavei. El existase în viaţa ei cu mult înainte de a-l cunoaşte. Încă de atunci când se credea îndrăgostită pentru prima oară. Pe buze îi veni o şoaptă:

— Lur...

Trezit parcă dintr-o reverie, comandantul întoarse faţa spre ea, surâzând:

— Ce este, Unda?

— Lur, am înviat!... Suntem înviaţi!...

Nu mai aşteptă răspuns. Se întoarse iute, de parcă i-ar fi venit o idee neaşteptată, şi ieşi din sală, fugind cu paşi mărunţi, în vârful picioarelor.

Rămas singur, comandantul continuă o vreme să viseze, cu ochii pierduţi în adâncul infinitului din faţa sa, întinse mâna şi degetele îi atinseră geamul neted şi rece.

Se gândea la şirul de intâmplări stranii prin care trecuseră. Se gândea la înverşunarea oarbă cu care o natură îndărătnică încercase să-i răpună. Şi, totuşi, sc ăpaseră...

— Liberi... Oare e cu putinţă?

Oare într-adevăr scăpaseră de o moarte care le p ăruse inevitabilă? Nu cumva totul e un vis? Un coşmar? Un ultim moment de luciditate, cea din urmă pâlpâire de conştiinţă într-un trup stins? Se roti pe călcâie, se aplecă, îşi muşcă adânc buzele. Era treaz, exista...

Aşadar, erau vii şi liberi. Ce minune se săvârşise în c ăderea lor fulgerătoare spre Ahernar? Ce forţă îi salvase de la ciocnirea fatală? Şi când a mai avut timp s-o facă? Ce forţă îi azvârlise în Cosmos, din nou, ferindu-i de sfâr şitul neîndoielnic care i-ar fi aşteptat în îmbrăţişarea pulverizantă a astrului albastru?

Se îndreptă spre tabloul de bord pentru a controla aparatele. În faţă îi apăru întâi vitezometrul. Îl privi şi scoase o exclamaţie de uimire. Zburau cu o viteză colosală, care, deşi încă nu atingea pragul luminos, era aproape de acesta.

— Timpul!...

Îi pândea acum o nouă primejdie, neprevăzută. Timpul se scurgea mai încet pe astronavă, şi în felul acesta riscau să fie despărţiţi definitiv de contemporanii lor. Dar nu numai atât: la viteza cu care se deplasau ar fi părăsit în scurt timp sistemul ahernarian. Primejdia era deci dublă, despărţirea se contura atât în timp, cât şi în spaţiu. Trebuia să frâneze...

Cântări în gând situaţia. Apoi, cu o mişcare hotărâtă,

comandantul puse în funcţiune motoarele de frânare; Sistemul automat de avertizare se declanşă îndată ce motoarele îşi trimiseră în spaţiu jerbele incandescente. Iar astronava începu să-şi micşoreze vertiginos viteza.

Lur Glaar urmărea nedumerit vitezometrul. Indicaţiile se schimbau neobişnuit de repede. Un sentiment bizar, de nesiguranţă, îl cuprinse. După toate calculele, sc ăderea iuţelii ar fi trebuit să se producă mult mai lent. Cunoştea prea bine puterea maximă a motoarelor,

Nu ştia încă ce anume, dar simţea că ceva nu este în regulă. Ar fi trebuit să controleze poate aparatele de bord. Însă era absurd să se îndoiască de precizia lor. N-aveau cum să se defecteze şi de altfel nici nu le-ar fi putut verifica singur, în condiţii de zbor.

Opri frânarea, iar iuţeala navei, mult micşorată deja, r ămase constantă. Să fi crescut oare subit puterea motoarelor? Ar fi fost şi mai greu de explicat:.. Poate chiar imposibil.

Ce-o fi făcând Unda?

Până atunci nici nu se întrebase unde a dispărut fata. Nu cumva frânarea îi pricinuise vreun accident?

Se întoarse brusc. În aceeaşi clipă uşa se deschise şi în prag se arătă chiar ea, însă Lur era cât pe aci să n-o recunoască.

Oare aceasta era chiar Unda?

Rămasă în prag, ea privea cu ochi umezi chipul mirat al lui Lur, parcă aşteptând de la el un cuvânt îmbrăcase haine de sărbătoare. Întreaga ei făptură radia o fericire solemnă şi diafană. Corpul încremenit în unduiri arcuite de văluri îşi desena fin vraja în lumină. Chipul palid, transfigurat de o trăire intensă, dădea întregii ei imagini o înfăţişare ciudată, coborâtă în realitate. Îmbrăcase ve şmântul cu care ar fi trebuit să descindă pe planeta unui alt sistem stelar, acolo unde poate i-ar fi

întâmpinat oameni, fiinţe gânditoare ca şi cei de pe Azdiir.

Oare aceasta era Unda?

Lur Glaar rămase cu ochii pironiţi pe arătarea aceea siderală şi un gând răsărit firesc, atât de firesc de parcă n-ar fi aşteptat decât clipa aceasta pentru a se naşte, îi polariză întreaga fiinţă.

Nu mai simţise niciodată ceva asemănător. În momentele acelea îşi dădea limpede seama că o iubea pe Unda. Înţelegea, în sfârşit, că Unda este firul roşu care-l lega de viaţă. Pe neaşteptate se trezi gândindu-se că el şi Unda sunt contopiţi într-o singură fiinţă, renăscuseră unul pentru celălalt şi nimic n-ar mai fi putut să-i despartă.

Întinse braţele, chemând-o, şi Unda se apropie, plutind parcă, cu paşi nevăzuţi. Apoi, ţinându-se de mână, se întoarseră către priveliştea cosmică.

Cu aceeaşi emoţie în priviri, căutau amândoi un punct în neant, o licărire şovăitoare, un nume drag, aducător aminte... Martor tăcut şi îndepărtat, judecător drept, sfetnic şi prieten.

Căutau imaginea lui Azdiir...

Dar n-o găseau. Ar fi vrut să-i încredinţeze bucuria şi mândria lor. Căutau din ochi o cunoscută clipire. Dar planeta natală nu era nicăieri. Lur se încruntă.

Solicitară ajutorul cosmografului, dar pe harta desenata în grabă de acesta, Azdiir nu mai figura. Oare, cu adevărat, numărul corpurilor care se învârteau în jurul tatălui – Ahernar – se micşorase cu unul?

S-au întrebat atunci dacă steaua care strălucea în faţa lor este chiar alfa Eridan şi dacă nu cumva s-au trezit într-o altă lume. Steaua era însă chiar alfa Eridan, toate celelalte planete erau cele binecunoscute. Doar orbitele lor apăreau puţin deplasate.

Au încercat pe urmă să-şi imagineze că Azdiir se află de partea cealaltă a stelei, în eclipsă. Dar calculele precise ale complexului cibernetic le spulberară şi de astă dată speranţele: influenţa lui Azdiir era imposibil de descoperit în mişcarea celorlalte corpuri.

Toate căutările le-au fost zadarnice. Azdiir dispăruse pentru totdeauna.

Şi-au amintit strania înfăţişare sub care îi întâmpinase acesta ultima dată. Şi-au amintit nimbul feeric şi zvâcnirile de inimă în agonie. Sentimentul unui tragic sfârşit îi umplu atunci de o sfâşietoare conştiinţă că omenirea lor pierise.

Îşi plecară capetele şi câteva clipe nu fură în stare să mai rostească niciun cuvânt. Îşi fereau ochii, de teamă să nu descopere la celălalt acelaşi fior al îngheţului.

Oare mai avea rost viaţa acum? Pentru ce se împotriviseră cu atâta înverşunare morţii? Bucuria lor va mai putea înflori vreodată?

Unda îşi privi ruşinată veşmintele şi smulse vălul azuriu care îi înfăşura gâtul.

— Unda, încercă el s-o liniştească. N-au pierit toţi!... Viaţa nu poate să piară! Ai uitat apelurile, ai uitat astronavele chemate în a jutor? Ai uitat taberele de pe celelalte planete? Poate Azdiir a dispărut. Dar omenirea nu!...

Unda simţea că exact acesta era lucrul pe care trebuia să i-l spună Lur. Îi aproba fiecare frază cu o înclinare mecanică a frunţii:

— Da, aşa trebuie să fie, Lur...

Unda îşi lipi capul de pieptul lui, pentru a-şi înăbuşi lacrimile. Îngăimă abia auzit:

— Da, Lur, tu ai întotdeauna dreptate... Întotdeauna!... N-o putea vedea cum se luptă cu plânsul. Era încă plin de imaginea ei, când i se arătase

în uşă, îmbrăcată în hainele acelea de sărbătoare. Închise ochii.

— O să ne îndreptăm spre tabăra cea mai apropiată... Acolo vom afla tot ce s-a întâmplat.

Ea încuviinţă din cap. Nu se mai simţea în stare să vorbească. Dar el nu putea s-o vadă.

— Acolo o să găsim oameni... Unda înclină fruntea.

— Acolo o să întâlnim semenii noştri... Se ghemui şi mai mult la pieptul lui.

— Semenii noştri, Unda!

11. Drum străbătut

Tabăra cea mai apropiată se găsea pe planeta Xadar şi nu era prea mare. Xadar era o planetă moartă, îngheţată. Situată departe de izvorul energetic al sistemului, suprafaţa ei era acoperită cu straturi groase de zăpadă carbonică şi săruri sublimate. Pe întreaga întindere a planetei te întâmpinau grupări haotice de cristale uriaşe, fosforescente. După ce explorarea ei fusese încheiată, Marele Consiliu o decretă „corp ceresc pustiu” şi luă hotărârea de a retrage de acolo expediţiile care o cercetau.

Tocmai atunci, printr-o întâmplare care a rămas multă vreme învăluită în mister, un cosmonaut descoperi pe Xadar zăcăminte uriaşe de elemente rare, care ar fi putut asigura pentru multă vreme nevoile de consum ale lui Azdiir.

Şi cu toate că exploatarea şi transportul lor pe Azdiir ar fi fost cu totul nerentabile, a rămas stabilit ca acolo să fie lăsate, totuşi, o tabără şi câteva cosmonave, la dispoziţia unui grup expediţionar restrâns, având în sarcină prospectarea completă a minereurilor descoperite.

Pe atunci, Lur Glaar era încă pilot stagiar şi Hemb Omedorv, unul dintre cei mai vechi cunoscuţi ai săi, care primise misiunea de a conduce grupul, îi propusese să-l însoţească pe Xadar. Încercase să-l convingă, ademenindu-l cu descrierea înfiorată a unei lumi fascinante. Dar, cu toate că uneori simţea că va regreta poate, Lur refuzase.

Apoi viaţa l-a purtat pe alte făgaşuri şi el a uitat lumea aceea la care visase în tinereţe şi care îi ieşea

acum în cale, salvatoare şi în acelaşi timp de neocolit. Îşi aminti chipul vechiului său prieten şi se întrebă dacă tot el conduce acum tabăra.

Încredinţase pilotului automat noul program de zbor. Racheta viră brusc, apoi prinse să accelereze. În câteva secunde numai, viteza crescu uimitor de mult. Abia atunci îşi reaminti comandantul comportarea ciudată a astronavei pe timpul frânării.

Văzându-l îngândurat, Unda se apropie de el şi îl privi întrebător. Cu un gest semnificativ, Lur îi arătă vitezometrul şi continuă să chibzuiască în tăcere, mu şcându-şi vârful buzelor.

Preluă comanda şi acceleră din nou. Creşterea vertiginoasă a iuţelii îi dovedea că puterea motoarelor sporise considerabil. Frână şi viteza scăzu tot atât de repede. Acceleră şi frână de câteva ori la rând şi, urm ărindu-l, Unda începu să înţeleagă că motivul pentru care Lur devenise atât de tăcut era legat de func ţionarea motoarelor.

— S-au defectat? întrebă ea încetişor.

— Dimpotrivă... Merg prea bine!... Mult prea bine!...

Nu-l înţelegea. Se uită şi ea la vitezometru şi îl compară cu consumul de combustibil. Tocmai atunci îl auzi pe Lur:

— Unda, o să te mire, poate, dar mie îmi face impresia că mă găsesc pe o cu totul altă astronavă...

— De ce, Lur?!

— Uite aşa... Motoarele parcă ar dispune de o putere nelimitată... Nu le mai recunosc!

— Poate că e defect vitezometrul... L-ai cuplat cu comparatorul?

— L-am cuplat şi e în ordine. Toate sunt în cea mai perfectă ordine! Tocmai de aceea mi se pare inexplicabil ceea ce se petrece. La fel s-a întâmplat şi la

frânare...

— Care frânare?

— Tu nu erai atunci în sală.

Unda se ridică şi făcu câţiva paşi prin încăpere. Pe faţa ei neliniştită se putea citi din nou frământarea gândurilor.

— Ascultă, Lur, tu nu crezi că ni s-au întâmplat prea multe lucruri inexplicabile din clipa în care primul nostru tovarăş a păşit pe treptele rampei?

— Vezi tu, m-am gândit de multe ori la asta. Numai că din puţinele şi straniile noastre constatări ar fi foarte greu să tragem o concluzie. Şi apoi nici n-am prea avut timpul s-o facem... într-o oră am murit şi am înviat!

Unda surâse, distrată, şi-i mângâie braţul. Tresări deodată, căci îi venise un gând:

— Dar de ce să nu ne folosim de diagramele înregistratoarelor? Acolo sunt consemnate datele concrete de care avem nevoie, eşalonate strict în timp şi fixate cu toată exactitatea!

— Crezi că nu m-am gândit şi la asta? Ce folos însă că diagramele sunt precise când noi nu ştim decât foarte aproximativ când s-a întâmplat cutare sau cutare lucru...

— Şi nu e suficient? Eu cred că e tocmai suficient cât ştim... Şi apoi nu prea are importanţă. În felul acesta

am putea, totuşi, afla ceva până ajungem pe Xadar.

Poate că gândul acesta o îndemna cel mai mult. Nu era sigură că ar fi vrut chiar acum să cunoască explica ţia celor petrecute. Important era că au trecut... Dar n-ar fi putut concepe să rămână inactivi până la sosirea lor pe Xadar. I-ar fi fost cu neputinţă să îndure a şteptarea aceea groaznică.

— Hai să descifrăm diagramele...

— Bine... Avem la dispoziţie întregul arsenal cibernetic... Să comandăm programul de prelucrare şi sistematizare a datelor.

— Să începem chiar acum! îl rugă Unda.

*

Stăteau amândoi cu ochii aţintiţi pe ecranul de citire al complexului cibernetic.

— Să recapitulăm.

— Daa...

Pe ecran începură să se perinde lent, într-o succesiune neuniformă, cifre, simboluri şi formule.

— Deci, mai întâi, explozia...

— Mai bine zis pulsaţia, preciză Lur. Apa oceanului a fost azvârlită în spaţiul cosmic şi o dată cu ea o bună parte a atmosferei... Poate şi insula...

— Şi expediţia noastră...

— Presiune atmosferică zero... forţă gravitaţională nul ă... Apoi valurile de apă se adună şi formează Planetoidul lichid...

— Dar cum de n-a îngheţat apa în Cosmos?

Comandantul se opri o clipă, încurcat, apoi răspunse:

— Să zicem că valurile au fost suficient de mari şi că, s-au reunit destul de curând...

— Dar ce anume o fi provocat pulsaţia?

— Ei, asta nu ştim. Mai departe...

Unda îl apucă brusc de mână:

— Ţii minte lumina aceea din adâncul apei?

— Credeam atunci că e un vulcan submarin... Era îns ă, probabil, lumina ahernariană refractată la zona limită a conului de umbră...

— Cât de straniu părea totul!

— Apoi atmosfera s-a împrăştiat. Uite, Unda, indica ţiile arată că presiunea se apropia iarăşi de zero. Masa Planetoidului era deci insuficientă pentru a o menţine. Apoi începuse să îngheţe...

— În vremea asta noi primeam apelul de pe Azdiir...

Tăcură. Frânturile acelea să fi fost oare ultimele vorbe omeneşti pe care le-au mai auzit?

— Între noi şi planetă s-a ridicat o cortină prin care abia am mai zărit pulsaţiile...

Glasul Undei şovăia.

— Pânza aceea ne-a învăluit apoi, invizibilă, vorbi Lur, ne-a readus atmosfera, ne-a încălzit şi ne-a ferit de întâlnirea cu Ahernar.

— Ce putea fi?

Ochii lui Lur sclipiră tainic. Cifrele de pe ecran îi înt ăreau convingerea. Ceea ce ştia încă de acum două ceasuri fusese înregistrat şi în memoria maşinii.

— Plasmă... Era o carapace de plasmă... Un înveliş din câmpuri de o natură nemaiîntâlnită şi cu proprietăţi bizare.

— De unde putea să vină?

— Hm! Sunt aproape convins că...

— Ei! îl îndemnă Unda, văzându-l cum stă pe gânduri.

— Că venea dinspre Azdiir!... Dintr-acolo a început să ardă Cosmosul!

În faţa lor se succedau cifre şi formule, coordonatele traiectoriei, constantele mediului, dozele de radiaţii...

— Ne-am apropiat pe urmă de stea...

— Ciudat, Lur! Ar fi trebuit să fim bombardaţi cu doze

de radiaţii letale!
— Se vede că plasma ne-a izolat complet. Adică nu chiar... La un moment dat a început un potop de neutrini... Îţi aminteşti?
— Erau inofensivi.
— Un potop de neutrini, continuă comandantul cu un glas ce nu era al lui. După o clipă de cumpănă, repetă silabisind: Un po-top de neu-trini...
Se opri, mirat de propria sa voce. Dar reluă de îndată:
— Au urmat alte radiaţii...
— În doze mai mici, Lur...
— Şi ne-am trezit din nou în Cosmos!...
— Evitând ciocnirea...
Dar Unda nu apucă să-şi sfârşească gândul. Lur sări brusc de pe scaun şi vârându-şi degetele în ecran strig ă:
— Ei bine, vezi cifrele acestea?!
— Ai zis că am evitat ciocnirea!
— Da...?
— Te înşeli, Unda! Am trecut prin Ahernar!... Asta e!...
— Prin Ahernar?!... Glumeşti!...
— Glumesc?! Citeşte!... Ce spui de încrucişarea asta de traiectorii?
Fata urmări şirul de indicaţii şi coordonate.
— Nu se poate! şopti Unda. Ar însemna că...
— Am trecut prin stea! întări Lur Glaar. Acolo am pierdut Planetoidul şi plasma!...
Unda închise ochii.
— Nu pot să cred, Lur!... Nu cred!
Până în clipa aceea îşi imaginaseră amândoi că un efect miraculos i-a salvat de la ciocnirea fatală. Şi iată c ă acum glasul implacabil al simbolurilor le răsturna echilibrul, ademenindu-i să dea crezare imposibilului.
— Să reluăm, Lur! Poate e o greşeală...

— Bine... Să reluăm!...

Şi din nou se succedară pe sub ochii lor uluiţi dovezile incontestabile ale trecerii astronavei prin steaua albastră. Lur Glaar ştia că acesta e singurul adevăr, dar nu-l putea încă pricepe. Şi totuşi, mai curând s-ar fi putut îndoi de însăşi existenţa lor decât de exactitatea înregistrărilor.

— Oare am trecut, într-adevăr, prin Ahernar?

— Prin coroana lui, Unda! Am străbătut-o, am străpuns trupul fierbinte al stelei şi am fost împroşcaţi afară în Cosmos cu o viteză uriaşă!...

O clipă se aşternu tăcerea.

— Cum vine asta? Astronava a rămas intactă. Organismul nostru e în perfectă stare...

— Eşti sigură?

— Cum adică?!

— Eşti biologul expediţiei! Ai controlat starea organismului nostru? N-ai dreptul să te conduci după aparenţe. Poate că peste câteva minute aparenţele se vor schimba.

— Ai dreptate! Hai în salonul medical!... Repede, Lur!...

În zadar se supuseră la cele mai minuţioase analize. Pulsul, frecvenţa respiraţiei, tensiunea arterială, compoziţia sângelui, viteza reflexelor, secreţia endocrină, toate erau cele obişnuite. Rând pe rând, aparate tot mai complicate îi luară în primire pentru a le stabili vreun diagnostic. Şi de fiecare dată rezultatul era acelaşi: „Starea sănătăţii - normală”.

Unda întoarse ochii spre comandant:

— Ai văzut? Eram sigură... Cum să cred că am trecut prin Ahernar?! Iartă-mă, dar de astă dată mă îndoiesc de aparatele lui Astral-1!

— Poate că efectele vor începe să apară mai târziu...

— Înseamnă că şi tu pui la îndoială tehnica medicală?!

Lur nu-i răspunse. Nu avea niciun chef de polemică.

Se îndreptară spre sala de pilotaj. Astronava îşi urma drumul către Xadar, ascultând supusă comenzile pilotului automat. Iar Lur Glaar îşi repeta în gând:

„Totuşi, am trecut prin Ahernar... Am trecut printr-o stea!”...

12. Abisul

Xadar rămânea încă despărţit de acea distanţă care face din uriaşele sfere rotitoare nişte pete luminoase, asemănătoare stelelor. Pata lui, poate ceva mai mare decât altele, era înconjurată de puzderia feerică a Cosmosului şi se pierdea într-o imensitate de sclipiri.

Astronava îşi urma drumul. Încă era prea departe pentru a putea trezi atenţia taberei. Cei doi astronauţi î şi continuau discuţia, încercând să urnească investiga ţiile lor din punctul mort în care ajunseseră. Păreau a fi uitat încotro se îndreaptă. Aşa că zvonul neaşteptat care însoţea de obicei intrarea pe recepţie le provocă o tresărire precipitată.

— ... TX-1!... TX-1!... Aici C-17!... Aici C-17!... Mă auzi?!

— ... Te ascult!... Trec pe recepţie!...

Privirile celor doi se încrucişară.

— Ne îndreptăm spre obiectivul reperat... Am recep ţionat semnale luminoase...

Interceptaseră o convorbire!

— Voci omeneşti!...

— Da, Unda...

Vocile erau hârâite şi abia se desluşeau, întrerupte de valuri de paraziţi. Dar cât erau de minunate vocile acestea!

Lur şi Unda îşi strânseră mâinile în tăcere... Nu erau singuri! Undeva trăiau oameni! Vorbeau! Deci...

— ...Aici C-21!... Mă auzi?!...

— ...Te ascult!... Te ascult!...

— Am interceptat o nouă epavă. Douăzeci de oameni în viaţă!... Păcat că nu eşti cu noi, Svoor!...

— Expediţii de salvare!...

Pentru Lur devenise acum limpede că oamenii aceia luptau pentru salvarea supravieţuitorilor. Omenirea nu pierise cu totul! Mai existau supravieţuitori... Câţi?

— TX-1!... TX-1!... Aici C-10!... Aici C-10!...

— Aici TX-1!... Te ascult!...

— ... Svoor!... Consiliul Suprem a hotărât să părăsiţi Xadar. Deocamdată avem mai multă nevoie de voi aici!...

— Şi tabăra?!...

— Părăsiţi tabăra!... Veţi lăsa totul în ordine... Peste o oră trebuie să plecaţi. Vă aşteptăm în nodul 713-K-4. Luaţi legătura cu Hemb Omedorv!...

Altădată Lur ar fi tresărit la auzul acestui nume. Acum însă nu avea vreme pentru amintiri. Ultima convorbire îl pusese pe gânduri. Tabăra trebuia evacuată! Iar când vor ajunge ei acolo nu vor mai găsi pe nimeni...

— Să intrăm în legătură cu ei! îl îndemnă Unda, ghicindu-i frământarea. Ar fi culmea să plece tocmai acum!...

— Să vedem...

În curând antenele astronavei lansară în spaţiu semnale repetate de apel. Comandantul urmărea cu încordare tabloul de recepţie...

Svoor nu răspundea. Îşi părăsise, probabil, postul, trecând pe înregistrare automată, ca să se ocupe de apropiata lor plecare.

— Degeaba. Cred că e degeaba, conchise Lur. Când va reveni să controleze înregistratoarele va fi prea târziu ca să mai poată...

Un clinchet metalic îl opri la jumătatea frazei. Tabăra îi întreba:

— Cine sunteţi?!... Cine?!...

— Aici Astral-I!... Astral-I!...

Câteva minute răspunsul întârzie să sosească...

— Va trebui să le explicăm... Ei ne socoteau dispăruţi.

— Vor înţelege repede! căută să-l asigure Unda.

— Aici TX-1!... Cine sunteţi voi?! Astral-l nu mai exist ă!...

— Noi suntem Astral-l! Nu auzi ce spun? Îţi vorbeşte Lur Glaar!...

Un timp se aşternu o linişte grea.

— E cu putinţă? vibră vocea neîncrezătoare. Unde aţi fost până acum? De unde veniţi? Ce s-a întâmplat?...

Întrebările loveau, sacadat, auzul obsedante. Să-i spună prin câte au trecut? Ar fi putut cei din tabără să-i creadă că veneau din Ahernar? I-ar fi luat drept nebuni...

— Nu-i timp acum pentru explicaţii... Ne îndreptăm spre Xadar. Rămâneţi pe loc!... Avem nevoie de voi...

— Unde sunteţi?...

— Nodul 301-A-12! Încă nu ne puteţi vedea. Comunic ă, te rog, Consiliului că ne-aţi găsit şi cere indicaţii! Nu părăsiţi tabăra! Avem nevoie de voi...

*

Acum Xadar căpătase forma unei mingi violacee, cu contururi estompate. Încă nu-i puteau distinge am ănuntele, dar se ghiceau deja câteva pete albicioase şi alte câteva întunecate.

Aşteptau nerăbdători prima emisiune directă. Aveau s ă revadă chipurile semenilor lor...

Totul începu simplu. Pe ecranul luminat apăru chipul nedumerit al lui Svoor. Omenirea lor crescuse dintr-o dată, căci acum erau trei...

— Ce se întâmplă cu voi?! De ce vă apropiaţi atât de încet?

Lur ridică din umeri mirat:

— Cum încet?!

— Mai aveţi 450 S...
— Mai avem 160 I
— Imposibil! Diametrul aparent al navei este 0,17!
Unda interveni şi ea:
— Suntem în nodul 21-X-11.
— Nu se poate! Ar fi trebuit să ajungeţi la diametrul 2. Dimensiunile voastre sunt cu mult mai mici... V-aţi transbordat pe altă navă? Sau cine sunteţi atunci?
Întărâtat, comandantul îşi muşcă buzele. Nu putea în ţelege ce se întâmplase.
— Dar nu mă vezi? Sunt eu, Lur Glaar!...
— Nu ştiu, încercă Svoor să se scuze. Imaginea e destul de neclară...
Ecranul se stinse şi chipul lui Svoor dispăru tot atât de brusc precum apăruse.
— Doar nu ne crede nişte fantome! şopti Unda nelini ştită. Ce s-o fi petrecând cu el?
Lur nu răspunse. Ceva îi dădea de b ănuit. Era sigur că lui Svoor nu-i ardea de glume. O luă pe fată de braţ, ca pentru a se convinge că sunt vii şi adevăraţi. Ea îl privea senină. Nu-şi putea face griji, căci, după câte păţiseră, era convinsă că totul se va isprăvi cu bine, în curând. Era într-o stare sufletească stranie, între zbucium şi extaz.

Toate gândurile ei fugeau către viitorul lor fericit, în care începuse din nou să creadă cu toată puterea.

Svoor reveni pe neaşteptate.

— Consiliul Suprem vă cere să treceţi pe o orbită-satelit. Aşteptaţi noi comunicări! Am misiunea să vă cercetez. Voi trimite în preajma voastră câteva microfuzee teleghidate...

— Bine, dar...

— Nu vă mai apropiaţi! Riscaţi să iau măsuri…

Lur Glaar începuse să-şi părăsească obişnuita st ăpânire de sine. Îi venea să-i arunce acestui Svoor în obraz cuvinte grele. Dar îndoielile îi sporeau. Abia îng ăimă:

— Am înţeles!… Ne supunem...

Apoi întrerupse emisiunea.

*

— Acum va trebui să aşteptăm…

— Da-a-a... să aşteptă-ă-ăm…, lungi comandantul cuvintele.

— Până când?

— Până ce vor binevoi să ne „cerceteze”! continuă el absent.

Unda îi simţea nemulţumirea şi ar fi vrut să-l mângâie. Îl cuprinse de umeri şi se lipi de el.

— Va trece şi asta, Lur.

— Va trece...

— Poate ne cred infectaţi şi vor să prevină o contaminare.

Lur nu răspunse. Gândurile îi erau răscolite de altceva.

— Hm! Dimensiunile, murmură el, ca pentru sine.

— Pe urmă totul va fi minunat, Lur! visă Unda, fără să bage în seamă vorbele comandantului.

— Da, am găsit! strigă acesta. Etalonul!...

— Etalonul?! tresări fata uimită. Ce dimensiuni vrei să verifici?

— Ale lui Astral-l! Şi cuprins parcă de febră adăugă: Svoor nu putea spune prostii!...

Ieşi apoi din cameră aproape fugind. Unda nu-l v ăzuse niciodată atât de agitat. Rămase locului, uluită de starea lui, neştiind dacă trebuie să-l urmeze sau nu.

Pe nesimţite începură s-o cuprindă oboseala şi somnul. De când se trezise în salonul medical, scăldată în ploaia aceea de lumină, trecuse prin multe. Acum organismul ei era epuizat. Ar fi vrut să se odihnească puţin. Coborî speteaza unui fotoliu şi se întinse în el, l ăsându-se în voia visării...

Era pe punctul de a aţipi când Lur Glaar se ivi în prag. Făcu câţiva paşi şi se opri drept, privind-o ţintă şi parcă neîndrăznind să vorbească. Pe Unda o străbătu o presimţire dureroasă şi sări brusc în picioare.

— Ce-i, Lur?

El continuă să o privească în tăcere. Într-un târziu, rosti calm:

— Am comparat etalonul navei cu cel absolut[3]... Unda se apropie încet de comandant, închizând ochii pe jum ătate. Bănuielile ei păreau să se adeverească. Totuşi se mai agăţă de o speranţă şi întrebă:

— Care e rezultatul?

— Ne-am micşorat de aproape trei ori!...

Fata închise ochii. Un văl negru i se lăsă peste minte. Îl auzi pe Lur adăugând:

— Totul s-a micşorat! Totul!... Suntem nişte pitici, Unda!... Pitici!...

Deschise ochii şi se întoarse spre un ecran: „Svoor nu putea spune prostii” – îi răsunară în auz cuvintele lui

---

[3] Un asemenea etalon poate fi de exemplu, lungimea de undă a luminii venite de la o anumită stea (n. r).

Lur. „Da, Svoor nu putea spune prostii” – întări ea în gând. După clipe lungi de linişte apăsătoare, Lur Glaar se apropie de hubloul deschis. O vreme contemplă Cosmosul, părând că îi cere socoteală pentru tot ce le-a făcut. Rosti cu glas tare:

— Când s-a întâmplat?

Dar cine i-ar fi putut răspunde?...

*

Pe faţa lui Svoor se citea un zbucium nereţinut. Cuvintele tremurau încă înainte de a i se naşte pe buze...

— Deci, sunteţi chiar voi... Lur Glaar şi Unda Ohoori... Ultimii doi...

Şovăia. Şi totuşi trebuia să le spună.

— Am încheiat analiza structurii voastre.

În capul lui Lur se răsucea aceeaşi întrebare: când şi de ce se micşoraseră? Când şi de ce... Svoor continuă:

— Substanţa din care sunteţi alcătuiţi este de natură mezonică!

„Ca şi plasma aceea!” – îl fulgeră prin minte pe Lur Glaar.

Ochii i se deschiseră mari. În momentul acela totul devenise limpede, atât de limpede, încât se plesni deodată cu palma peste frunte.

— Ahernar!

— Ce-i cu Ahernar? întrebă Svoor. Cutremurată de tot ce descopereau acum. Unda abia rosti:

— N-o să ne înţeleagă, Lur! Vor crede că ne-am pierdut minţile.

— Nu, acum ne vor crede!... Ascultă, Svoor, astronava noastră a trecut prin alfa Eridan!

— Ce spui?!

— Gândeşte-te: înconjurată de un glob de apă şi unul de aer, învelită într-o plasmă protectoare, astronava p

ătrunde în coroană...
— Plasmă?! îl întrerupse Svoor cu un interes ciudat. Ce fel de plasmă?
— O plasmă de câmpuri mezonice, care ne-a izolat complet şi care, consumându-se treptat la trecerea prin stea, a pierit cu totul, în timp ce noi eram azvârliţi în spaţiul cosmic...
Aici se opri, urmărind în tăcere un gând. Reluă apoi agitat:
— Mă auzi, Svoor?... În cursul trecerii atomii îşi sporesc potenţialul, electronii capătă energii suplimentare...
— Şi?
— Şi în clipa aceea prin plasmă pătrunde un potop de particule... cele mai mici, cele mai rapide...
— Neutrini! exclamă Svoor, copleşit.
— Electronii din noi captează neutrini, fenomenul se petrece într-o fracţiune de secundă, în întreaga masă... Plasma grăbeşte procesul... Ce ar fi putut rezulta altceva...
— Electronii au devenit mezoni! repetă Unda o lecţie învăţată de mult.
— Iar noi – nişte pitici de esenţă mezonică, completă Lur, apăsând vorbele.
Tăcură. Lur Glaar, cu ochii aţintiţi în gol, fascinat de ideea uluitoare a experienţei pe care o trăiseră; Svoor, neştiind ce să creadă. Unda, zguduită de revelaţia celor petrecute, şopti:
— Am murit totuşi... Am murit, Lur!...
Se strânse lângă el, încercând să-şi adune gândurile r ăvăşite.
— Suntem morţi, repetă ea tânguitor... Iar astronava e un sicriu pe care nu-l vom putea părăsi niciodată...

15. Două soluţii

Vorbele Undei îl treziră pe Lur Glaar la realitate. Treptat, luciditatea îi reveni, biruindu-i gândurile învălmăşite, în faţa lui tresăreau umerii înfioraţi ai fetei. Îi privi tăcut: ar fi vrut să le redea liniştea... O mângâie încet, abia atingându-i fruntea cu degetele.

Svoor nu era o fire impresionabilă. Dar gingăşia sobră şi dureroasă a acestei scene îl zgudui. O urmărea emoţionat şi simţea în gât un nod neplăcut.

Într-un târziu, comandantul astronavei ridică privirea spre el. Întrebarea îi stătea pe buze încă din clipa în care în receptor vibraseră primele cuvinte. Îl chinuise mereu, dar abia acum izbuti să-i dea glas. I se adresă lui Svoor, cu o voce în care se citea uşor frământarea:

— Ce-i cu Azdiir?

Chipul lui Svoor se întunecă. Întrebarea aceasta, firească şi totuşi stranie în felul ei, îi răscolea răni încă sângerânde..

— Nu mai e nimic... S-a terminat... Nu mai există, Lur...

Clătină scurt şi repetat capul, de parcă ar fi vrut să alunge orice urmă de îndoială, de speranţă.

— Cum, Svoor?!... Cum s-a întâmplat?... Vorbeşte!

Răspunsul fu un gest deznădăjduit, mai grăitor decât orice cuvânt...

— Şi oamenii?!...

— Îi salvăm... Pe cei care mai pot fi salvaţi...

— Dar restul? Milioane de vieţi, comori uriaşe, materiale şi spirituale, o omenire cu întreaga ei civilizaţie!?...

— Totul a început ieri..., continuă Svoor.

— Ieri..., repetă murmurat Lur Glaar.

Într-o zi, într-o singură zi, cursul vieţii se schimbase, î şi amestecase apele cu cele întunecate ale morţii, devenise de nerecunoscut...

— Era cu câteva minute înaintea plecării expediţiei voastre... Noi ne aflam aici. Deodată, întreaga planetă fu zguduită de un uriaş cutremur! În primele clipe, mulţi au crezut că s-a întâmplat un accident la lansare...

— Aşa îmi închipuiam şi eu la început, întări comandantul.

— Dar n-a fost aşa... Forţa colosală a cutremurului nu putea fi generată de o explozie, oricât ar fi fost ea de teribilă... Curând s-a constatat că toate fluidele de pe aproape o emisferă – apa oceanului, atmosfera – disp ăruseră...

Lur Glaar îşi aminti cum se trezise după explozie, leg ănat de valuri, crezându-se azvârlit în ocean.

— Apoi, astronomii rămaşi în viaţă au stabilit că Azdiir îşi frânase mişcarea pe orbită până aproape de zero. S-au făcut şi calculele, s-au centralizat rapid datele seismice şi concluzia s-a impus de la sine: planeta fusese ciocnită de un bolid!

Lur sări în sus. Tocmai asta nu-i venise în minte! Şi cât de simplă era explicaţia! Cum se lămureau acum toate!... O ciocnire!... Cu un bolid... Azdiir se opreşte, în timp ce fluidele de pe direcţia mişcării se smulg, continuându-şi zborul. Şi o dată cu ele este azvârlită în spaţiul cosmic întreaga lor expediţie în curs de îmbarcare...

— Bolidul acela trebuia să fi avut o energie enormă! O masă uriaşă! observă el.

— Se presupune...

— Atunci trebuia să fi fost văzut!

— Nu era neapărat... în cazul când ar fi avut o densitate foarte mare ar fi ocupat un volum minuscul şi nu mai putea fi văzut. Şi probabil că aşa a şi fost! Venea, fără îndoială, dintr-un alt sistem stelar, cu materie supradensă...

— Şi pe urmă? întrebă Lur cu o curiozitate vădită, care sporea tot mai mult.

— Prima idee a fost să se cerceteze zona căderii. Dar abia începuseră pregătirile când un nou fenomen ului lumea, umplând-o de teamă: Azdiir fu cuprins de pulsa ţii puternice.

— Le-am văzut! Le-am văzut şi noi! Ţii minte, Unda?...

Fata nu mai scosese de mult niciun cuvânt, de parcă ar fi încetat să audă. Era cufundată într-o toropeală grea şi nu putea urmări firul discuţiei. Când îl văzu pe Lur privind-o, pricepu totuşi că i se pusese o întrebare şi încuviinţă din cap absentă.

— Aţi văzut pulsaţiile?! se agită Svoor neîncrezător.

— Era un tablou straniu şi impresionant... Imaginea planetei îndepărtate se dilata şi se contracta ritmic, întâi abia perceptibil, apoi tot mai puternic...

— Unde eraţi voi?

Lur Glaar urmări în gând imaginea aceea care îl fascina încă. Apoi răspunse potolit:

— Recepţionaserăm apelurile Marelui Consiliu şi ne îndreptam spre Azdiir... Şi deodată totul a dispărut: Între noi şi planetă se interpusese plasma aceea despre care ţi-am pomenit.

— Plasma..., şopti Svoor gânditor. Deci a fost proiectată în jurul Planetoidului... Şi cu el a pătruns în Ahernar... De aceea n-am mai văzut-o...

— Prin cortina aceasta nu mai treceau nici semnalele, nici lumina şi în zadar am încercat s-o străpungem. Din clipa aceea n-am mai ştiut nimic despre soarta

omenirii...

— Apoi a urmat explozia, îl lămuri celălalt.

— Explozia, deci...

— Da... Azdiir a făcut explozie. Se presupune că bolidul pătrunsese până în miezul planetei şi în condi ţiile de acolo a suferit modificări care au provocat pulsa ţiile şi, în cele din urmă, explozia.

— Oare apariţia plasmei nu are nicio legătură? gândi Lur cu voce tare. Tare aş vrea să ştiu ce fel de bolid o fi fost...

Deodată se opri. Se avântase în teorii şi ipoteze. Curiozitatea de cercetător îl împinsese spre atâtea întrebări care erau acum, poate, fără rost.

— Dar oamenii?!

Unda ridică şi ea ochii când Svoor răspunse:

— Au pierit mulţi... Cu toată truda noastră... Unii îşi mai aşteaptă încă salvarea pe câte un fragment din Azdiir.

— Cum au putut supravieţui după explozia planetei? întrebă Unda.

— A fost o explozie ciudată. Azdiir a plesnit în nenum ărate locuri, iar fragmentele s-au risipit în Cosmos. Cele mai multe dintre ele şi-au păstrat atmosfera...

— Probabil că aerul le-a fost menţinut de-o pătură de plasmă, murmură Lur.

Svoor continuă:

— Căutăm neîncetat supravieţuitorii... Dar deocamdat ă numărul cosmonavelor de care dispunem este insuficient...

După o scurtă pauză adăugă:

— Pe cei salvaţi îi ducem pe Gafraad.

Gafraad, sora mai mică a lui Azdiir, era singura planet ă a sistemului ahernarian pe care condiţiile de mediu puteau fi suportate fără măsuri speciale. Era situată

mai aproape de Ahernar, avea o climă şi un relief zbuciumat, iar viaţa, apărută deja, se mărginea la forme inferioare.

— S-ar crede, stărui Lur, că bolidul care l-a lovit pe Azdiir a împrăştiat înainte de explozie un văl imens de plasmă...

Svoor se însufleţi pentru un moment:

— S-ar putea să ai dreptate, Lur. Mai sunt şi alţii de aceeaşi părere.

— Şi ce-o să fie de acum înainte? îşi redobândi glasul Unda.

Răspunsul nu veni dintr-o dată. Svoor îşi trecu mai întâi palma peste obraz, ca pentru a alunga o vedenie. Pe urmă rosti:

— O să populăm Gafraadul. Suntem deja destul de mulţi. Şi salvarea încă nu s-a sfârşit... Vom reîncepe via ţa... O vom lua-o de la capăt...

*

Oare câţi dintre cei dragi, prieteni şi cunoscuţi, izbutiseră să se salveze? Îi va mai reîntâlni vreodată?... Pe Gafraad nu va mai putea pune piciorul. Pentru el şi Unda lumea lui Svoor devenise dintr-o dată cu totul str ăină şi inaccesibilă. Despărţirea era definitivă, şi nimic nu ar mai fi putut schimba ceva.

„Omenirea – gândi Lur – îşi va continua existenţa, str ămutată pe Gafraad. Acolo o să reia totul de la alt început, se va dezvolta, va creşte şi va cunoaşte din nou culmile înfloririi. Cuceririle dobândite cu atâtea jertfe în frământata evoluţie a omenirii nu se vor irosi. Cei rămaşi le vor duce cu ei mai departe, trecându-le urmaşilor. Iar aceştia vor uita, poate, că străbunii lor s-au născut pe o cu totul altă planetă, care cu veacuri în urmă şi-a încheiat, neaşteptat şi tragic, furtunoasa ei existenţă”...

Oamenii vor trăi, se vor bucura, vor iubi... Numai soarta sa şi a Undei era pecetluită. Lur Glaar era r ăscolit, şi amărăciunea răzbătea pe chipul său, strâmbându-i surâsul. Îşi vor lungi zilele atâta timp cât îi vor ţine proviziile de pe bordul astronavei. Câţiva ani de chin, în care nicio rază de speranţa nu-i va mângâia. Şi apoi?... Oare avea sens o asemenea viaţă? Avea rost s-o trăiască?

Se iubeau... Dragostea lor va fi ea oare în stare să învingă gândul îndoliat al sfârşitului?

Îşi aminti clipa în care descoperiseră dispariţia lui Azdiir. Atunci se crezuseră singuri, şi cu toate acestea î şi păstraseră nădejdea...

Acum îşi regăsiseră semenii şi ar fi putut fi fericiţi. Totul putea să rămână în urmă, departe, ca un vis urât... Dar abia în clipa aceea îşi dădeau seama că erau cu adevărat singuri.

— Singuri...

*

— Tu eşti, Svoor?! Ce mai e?

— Consiliul Suprem a dezbătut cazul vostru...

Lur privi lung. Oamenii îşi trăiau propria lor nenorocire şi, totuşi, găsiseră timp să se ocupe şi de soarta lui Astral-1! Oare ce puteau însemna ei doi pe lângă atâtea milioane?...

Şi ce-ar mai fi de făcut?... Nimeni nu-i putea ajuta cu nimic...

— Vă dau legătura cu Consiliul. Hemb Omedorv vă va comunica hotărârea luată...

Comandantul zâmbi la gândul că îl va revedea pe vechiul său prieten. Îşi aminti ultima lor discuţie. Cât de mult se schimbaseră lucrurile de atunci!...

Totuşi, formalitatea care avea să urmeze îi displăcea. Ar fi preferat să moară fără să i se citească

„necrologul” şi fără să fie compătimit. O privi pe Unda: nici ea nu părea să fie încântată de convorbirea care avea să urmeze.

Poate că, pe când aşteptau legătura, undeva într-un colţ al sufletului le licări o scânteiere de speranţă. Dar feţele lor rămaseră grave.

Pe ecran îşi făcu apariţia chipul lui Hemb. Lur tresări, deodată, căci înfăţişarea prietenului său se schimbase într-atât încât ajunsese aproape de nerecunoscut. Sl ăbise, părul mătăsos i se rărise şi în jurul gurii i se s ăpau cute adânci. Numai în ochi îi sclipea aceeaşi lic ărire care îl făcuse cândva pe Lur să-şi spună că Hemb nu va îmbătrâni niciodată...

— Primiţi salutul...

Formula tradiţională a primirii cosmonauţilor nu-l mai impresiona pe comandant. Simţea în vocea celuilalt str ădania de a-şi păstra seninătatea. Efortul acesta îi d ădea lui Hemb un accent străin

— Am aflat... Suntem alături de voi, Lur…

— Pentru asta ne-ai chemat?!

Lur ştia că e nedrept să vorbească aşa, dar nu se mai putea stăpâni.

— Nu, nu pentru asta… Vrem să vă readucem la viaţ ă, în mijlocul nostru!...

— Ştii bine că nu se poate! De ce vrei…

— Ba se poate! Cercetările noastre în domeniul mezonilor sunt destul de avansate. Şi mai avem la dispoziţie câţiva ani, cât vă vor ajunge proviziile pe care le aveţi. Vom realiza transformarea mezonică şi vă vom prepara cele necesare unei vieţi îndelungate...

— O viaţă îndelungată, surâse Unda, trist.

— Ştiu, asta nu vă mulţumeşte. Aţi vrea să trăiţi al ături de noi, să munciţi, să vă bucuraţi de viaţă. Numai asigurându-vă întâi viaţa vom putea pe urmă să punem

la punct transformarea voastră inversă, ca astfel să redeveniţi oameni de aceeaşi esenţă cu noi...

Lur rămase tăcut. Privi un timp, aşa, nemişcat. Apoi spuse:

— Nu, Hemb..., prietene!... Resursele voastre vă sunt necesare pentru alte scopuri... Restul omenirii trebuie salvat de la pieire... Noi, oricum, am rămas întregi. La ce bun să vă irosiţi puterile cu noi, timpul şi căutările... Să risipiţi energii uriaşe...

Privirile lui Hemb Omedorv îl fulgerară, o clipă, mânioase:

— N-ai dreptul să vorbeşti aşa! Viaţa voastră e la fel de preţioasă ca toate celelalte! O vom smulge fatalităţii! Aceasta este hotărârea Consiliului Suprem!

Cu fruntea ridicată, comandantul lui Astral-1 nu mai scoase niciun cuvânt...

14. Hotărârea

Chipul lui Hemb Omedorv dispăruse… Lur Glaar rămăsese mândru, drept şi hotărât.

Unda urmărise în tăcere discuţia. La ultimele lor cuvinte se ridicase în picioare şi acum, apropiindu-se de comandant, se înălţă pe vârfuri şi îl sărută aprins. Îi luă apoi bărbia în palme şi spuse:

— Ştiam că n-o să primeşti!

Lur o strânse la piept.

— Ştii, Unda, uneori mă îndoiam şi mă temeam de vorbele mele. Mi se părea că sunt rău şi nedrept…

— Nu, clătină fata din cap. Nici eu nu pot accepta ideea unui asemenea efort făcut pentru noi… Oricât aş dori să mă reîntorc printre ei…

Gestul oamenilor îi însufleţise pe amândoi, redându-le încrederea în viaţă. Obsesia singurătăţii se destrăma încetul cu încetul. Simţeau cât de reală este solidaritatea şi cu siguranţă că acesta era cel mai de preţ ajutor pe care l-ar fi putut căpăta de la omenire. Se vedeau iarăşi puternici, în stare să îndure orice, ştiind că alături de ei vor fi întotdeauna gândurile sincere ale semenilor lor.

— De ce să ne retransformăm, Lur?! Nu suntem oameni şi noi? Nu gândim ca ei? Nu simţim la fel?

Lur amuţise. Nu mai auzea ce spune fata. Îl obseda o idee, născută din crâmpeie vagi. O privi pe Unda şi rosti încet, urmărindu-şi gândul:

— Noi trebuie să fim aceia! Noi…

Ea nu-l înţelegea prea bine, dar ghicise parcă, dinainte, ceea ce voia să spună. Şi Lur continuă:

— Trebuie să ne închinăm tot restul vieţii pentru fericirea omenirii noastre năpăstuite!... Nu putem accepta sacrificiul oamenilor. Noi trebuie să fim cei gata de sacrificiu! Noi doi...

Fata înţelegea că tot ceea ce spune Lur e aşa şi nu putea fi altfel. Vorbele lui stârneau ecouri de bucurie în sufletul ei.

— Da, Lur...

— Vom găsi noi ce e mai important de făcut pentru Gafraad!...

Clipele treceau în linişte, egale, măsurate... Amândoi se lăsaseră în voia visării.

— Hai să ne odihnim, Unda.

— Bine, Lur.

Uşa se închise fără zgomot în urma lor. Culoarul era slab luminat. Cabinele se întindeau pe ambele părţi, îmbietoare. Deschiseră una la întâmplare.

Saltelele erau moi şi elastice.

Lur privi claviatura de comandă a narcozei şi clătină din cap, zâmbind.

— Somnul natural e mai bun...

În curând cabina plutea într-o semiobscuritate plăcut ă. Se auzea numai răsuflarea liniştită a fetei adormite. Comandantul nu putea să adoarmă. Rămase cu ochii fixaţi în tavan, ros de aceeaşi întrebare care nu-i dădea pace.

— Ce-i de făcut?

Întărâtat parcă, somnul îl ocolea, lăsându-l să se fr ământe singur. Căuta noi soluţii, le întorcea pe toate fe ţele, dar nu era bună niciuna. Erau îngrădiţi în nava lor satelit şi limitarea aceasta îl împiedica pe Lur să g ăsească ceva demn de luat în seamă.

Deodată se linişti. Aruncă o privire absentă spre Unda. Fata dormea adânc şi conturul zvelt al trupului i

se desena vag în umbră. Lur surâse unei idei.

„Bucuria se poate realiza şi fără strângerea mâinilor! – gândi el. Doar să ştii că oamenii sunt alături de tine... Ce importantă are că suntem pitici?... Astral-1 nu şi-a spus încă ultimul cuvânt!...”

Îşi lăsă din nou capul pe pernă şi în curând adormi, u şurat de povara gândurilor. Întrezărise soluţia!...

*

Unda intră în sala de comandă, proaspătă şi radioasă. Veni spre Lur, care avea de lucru la pupitru. Îl sărută, întrebându-l cum a dormit. El zâmbi, apoi deveni deodată mai grav şi zise:

— Ştii, Unda, am găsit!

— Ai găsit?!... Ce?

— Ascultă... Îţi aminteşti de viteza noastră neobişnuit ă, surprinzătoare? Şi frânarea aceea bruscă, despre care ţi-am pomenit?

— Da, Lur...

— Atunci nu-mi puteam explica puterea devenită uria şă a motoarelor astronavei... Acum ştiu!

Făcu câţiva paşi, apoi îşi încrucişă braţele pe piept şi ridică fruntea. O privi un timp în ochi şi târziu rosti:

— Combustibilul!... Gândeşte-te!

Fata nu reuşi să înţeleagă dintr-o dată ce amestec avea combustibilul în toată povestea aceasta şi se mul ţumi să tacă.

— Combustibilul a devenit şi el mezonic, Unda!... Asta nu-ţi spune nimic?

— Combustibil mezonic! ?... Parcă am mai auzit undeva...

— Cu siguranţă! Era vorba despre proiectul unui motor de rachetă care folosea combustibil mezonic şi dezvolta o putere mult superioară acelora cunoscute în prezent...

— Da-da!... Aşa e!

Proiectul acela rămăsese nerealizat, datorită imposibilităţii practice de a prepara substanţa mezonic ă.

— Noi am realizat motorul mezonic... De fapt, nu noi. Totuşi noi îl avem la dispoziţie! Înţelegi?

— Înţeleg, Lur! răspunse ea transfigurată.

— Îţi dai seama, Unda, ce posibilităţi avem? Aproape nelimitate!...

Se înlănţuiră de mâini şi priviră înfioraţi tabloul de comandă.

— Acum nu avem dreptul să acceptăm retransformarea! Un capriciu al naturii a pus la îndemâna omenirii o asemenea şansă şi noi s-o pierdem?! N-avem dreptul acesta...

Pe Unda o mai încercă o uşoară îndoială.

— Bine, Lur, dar astronava nu este echipată pentru un asemenea zbor! Aparatura va funcţiona oare la viteze atât de mari?

— Aparatura va funcţiona... A şi funcţionat deja, în timp ce zburam încoace...

— Şi noi vom putea conduce nava? Vom rezista solicit ărilor sporite?

Comandantul nu răspunse. Îşi pusese şi el toate aceste întrebări şi încercase să şi le lămurească.

— Vom recurge, dacă va fi nevoie, la anabioză, la hipotermie. De asta te vei ocupa tu... Şi apoi suntem datori să riscăm!

Perspectiva unei activităţi utile şi adevărate îi umplea de un clocot nou. Uitaseră să se întrebe unde anume aveau să plece. Erau atât de încântaţi de hotărârea lor de a pleca, încât restul nu mai avea nicio importanţă.

— Să riscăm! întări Unda. Tăcu brusc şi se încruntă. Dar ei vor fi de acord?

— Trebuie să fie de acord!...

— Şi dacă nu vor fi?

— Nu... De fapt, nici n-o să-i întrebăm... O să le comunicăm hotărârea noastră şi gata!

— Şi unde vom pleca, Lur? Încă nici nu ştim...

— Ba da. Plecăm spre steaua cea mai apropiată. De acolo, mai departe, spre următoarea. Şi mai departe, apoi! Până când vom întâlni oameni! Oameni care să ne poată da ajutorul lor. Să întindă o mână frăţească omenirii noastre, lovite de nenorocire...

Unda îl înţelese pe Lur. Ochii ei, larg deschişi, str ăluceau de admiraţie pentru comandant, pentru omul acesta minunat şi puternic pe care nimic nu-l putuse înfrânge! Se lipi de pieptul lui şi îl întrebă în şoaptă, aproape cu teamă:

— Când vom pleca?

— Curând! Adică, nu!... Chiar acum!...

*

— Ce s-a întâmplat?! Luat prin surprindere, Svoor nu găsise o altă întrebare. Le privi feţele radiind de bucurie lăuntrică şi nu putea înţelege transformarea aceasta neaşteptată.

— Anunţă Consiliul Suprem că am hotărât să plec ăm...

— Să plecaţi?!...

— Omenirea are nevoie de sprijin. Plecăm spre stele s ă căutăm alte lumi!

— Cum o să plecaţi, Lur! ? Ar fi o nesăbuinţă!...

Comandantul lui Astral-1 îi replică:

— Combustibilul nostru este mezonic! Înţelegi, Svoor? Motoarele noastre au o putere uriaşă!

Svoor începea să priceapă...

— Dar trebuie să cereţi consimţământul Consiliului! Unde vă grăbiţi?!

— Nu mai putem aştepta... S-ar putea să nu primim aprobarea. Trebuie să plecăm chiar acum! Chiar acum!...

— Nu se poate, Lur... Gândeşte-te mai bine!

Comandantul zâmbi blând:

— N-am vrea să vă sfidăm... înţelege-ne!... Încearcă s ă ne înţelegi... Hai!...

Svoor simţea că ceva nu-i bine. Ei voiau să hotărască singuri. Însă acum nu mai era vorba numai de ei doi.

— Dar proviziile? Rezervele de combustibil? Voi doi, numai voi doi, să vă aventuraţi aşa, orbeşte, cu astronava aceasta şubrezită de atâtea încercări?... Nu se poate!

— Plecăm, Svoor! Comunică-le tu că Astral-1 îşi continuă zborul, îndeplinindu-şi misiunea care-i fusese încredinţată de Marele Consiliu!...

Glasul lui Lur se stinse. Înfrigurat, Svoor puse în func ţiune ecranul centrului de observare telescopică. Conturul astronavei se citea sclipitor pe fondul întunecat al cerului.

Deodată, din ajutajele motoarelor ţâşniră coloane albicioase de fum şi silueta argintie prinse să se deplaseze tot mai repede, micşorându-se treptat. Curând deveni un mic punct luminos şi apoi se topi cu desăvârşire.

Plecaseră... Nici măcar nu le urase drum bun. Oare f ăcuseră bine? Aveau ei dreptul să procedeze astfel? Nu, nu putea să-i judece... Ei nu mai puteau fi judecaţi cu aceeaşi măsură ca oamenii obişnuiţi...

Svoor întinse mâna către maneta emiţătorului. Trebuia să comunice toate cele petrecute...

15. Străinii

Trebuiau să se pună la dispoziţia grupului de salvare. Trebuiau să părăsească tabăra, lăsând în urmă planeta rece şi pustie, lipsită de viaţă.

Xadar avea să devină din nou un simplu punct marcat pe hărţile cereşti. Svoor îndrăgise planeta aceasta misterioasă, stranie şi acum, când se apropia plecarea, simţea o uşoară mâhnire. Trecu alături, în încăperea rezervată pentru studiu. Acolo o întâlni pe Xemeri şi, surprins, o salută. Ea ridică sprâncenele întrebător.

— Ei?

— Plecăm, zise Svoor. Dar cum de ai ajuns aici? Mă aşteptam să te găsesc în „vilă”, luându-ţi rămas bun de la credincioasa noastră locuinţă.

Xemeri se gândea la reportajul ei despre Xadar, care va rămâne un proiect nerealizat. Primul ei proiect nerealizat. Oftă:

— Păcat...

— Lasă, o mângâie el, o să mai ai ce scrie.

Şi după câteva clipe de tăcere adăugă trist:

— Despre altele...

— Ştiu. Aş fi preferat să scriu zece reportaje despre Xadar sau chiar să nu mai scriu de loc!...

Svoor o privi dojenitor şi blând:

— Trebuie să te obişnuieşti odată cu adevărul! De ce te încăpăţânezi să trăieşti în lumea închipuirilor? Îţi scurtezi viaţa...

— Uf!

Simţea că el luase din nou tonul acela profesoral, pe care obişnuia să-i vorbească. Dar nu mai apucă să-l

ameninţe că va rămâne singură în tabără, căci Svoor îşi privi deodată micul dispozitiv de apel pe care-l purta la mână. Era chemat în sala comunicaţiilor şi, ridicând bra ţele în chip de scuză, ieşi din încăpere.

Devenise puţin contrariat. Ultima lui convorbire cu Hemb fusese destul de clară şi nu şi-ar fi închipuit că vor mai fi nevoiţi să stea de vorbă înainte de plecare.

În sală îl aştepta o surpriză: receptorul nu înregistrase nimic. Dar nu fusese chemat degeaba: apelul îi fusese trimis de complexul observatoarelor. Pe ecranul care ocupa un perete întreg al sălii pâlpâia un punct luminos.

Se obişnuise deja cu gândul întâmplărilor neprev ăzute. Totuşi, ce putea să reprezinte punctul acela?

Svoor comandă un program de reperare spectroscopică şi nu peste mult îi reveni rezultatul: corpul cosmic reperat era de esenţă mezonică!

— Astral-1?... Oare se întorc?...

Nici nu ştia dacă trebuie să se bucure pentru neprev ăzuta reîntoarcere a celor doi astronauţi. Abia plecaser ă...

— Ar fi trebuit, deja, să intre în legătură cu noi... Sau poate s-a întâmplat ceva rău şi de aceea se întorc... Am să-i chem eu!...

Manevră câteva registre la pupitrul teleemiţătorului şi începu apelul cu formula curentă:

— Astral-1! Astral-1!... Aici TX-1! Aici TX-1!... De ce nu vorbiţi?!

Svoor repetă zadarnic chemarea. Nu primi niciun r ăspuns. Nu înţelegea ce s-ar fi putut întâmpla. Trebuia s ă comunice Consiliului Suprem faptul. Îl chemă atunci pe Hemb Omedorv...

— Am reperat un corp mezonic care se apropie de noi. Careul 38 F-12. Punct luminos de mărimea a

şaptea. Bănuiesc că e Astral-1. Nu capăt însă niciun răspuns.

Vocea lui Hemb veni răspicată:

— Continuă să-l ţii sub observare. Rămâi deocamdată pe loc. Comunică-mi apoi totul...

Svoor urmărea punctul de pe ecran şi se întreba mereu de ce nu răspunde. Nu voia să-şi închipuie de loc că li s-ar fi putut întâmpla vreo nenorocire.

„S-o fi defectat staţia lor de emisie”..., căuta să se liniştească.

*

Hemb Omedorv se plimba agitat prin sala centrală a navei-comandant. Aici îşi avea sediul Consiliul Suprem. Aici se centralizau ştirile şi tot de aici porneau dispoziţiile. Efortul de salvare condus de el se dezvolta într-un spaţiu imens. Câteva zeci de astronave brăzdau zona în care se produsese catastrofa, căutând pe supravieţuitori. Taberele de pe planetele vecine le furnizau energie şi provizii. Pe Gafraad se puneau bazele viitoarei colonii şi cei salvaţi îşi reîncepeau viaţa în mod organizat. Freamătul activităţii se întindea în întregul sistem ahernarian. Şi totul era condus deocamdată din această sală centrală a navei-comandant.

Plecarea celor doi astronauţi îl mâhnise pe Hemb şi totuşi era mândru pentru ei. Acum însă nu mai ştia ce să creadă. Aştepta noi veşti de la Svoor.

În faţa lui, pe un tablou uriaş, se înşiruiau receptoarele releelor prin care Consiliul Suprem menţinea permanent legătura cu fiecare tabără şi astronavă în parte. Deodată se auzi vocea lui Svoor:

— Punctul luiminos a căpătat mărimea a patra. Se aseamănă cu un nor. Nu înţeleg ce se petrece acolo...

Un alt glas i se suprapuse:

— În careul 71-K-08 a apărut un roi de puncte!...

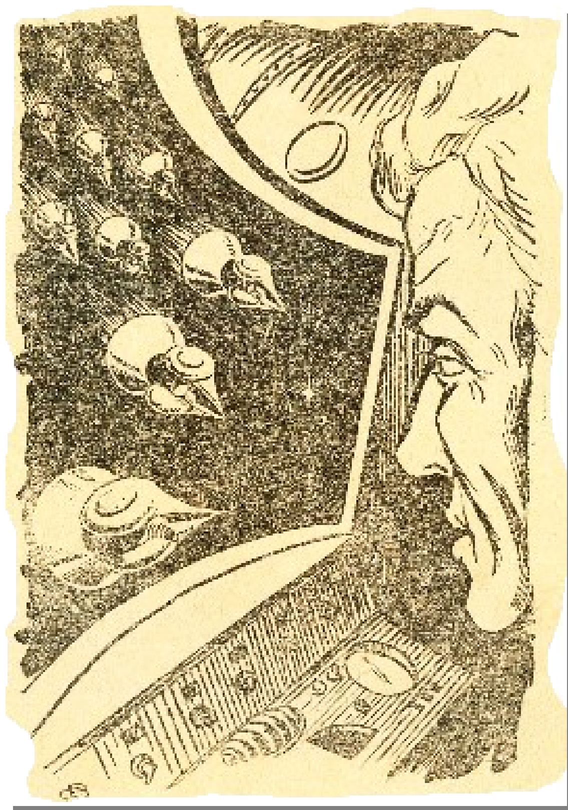
Apoi altul:

— Am interceptat o formaţie de corpuri mezonice...

Şi din nou reveni Svoor:

— Norul luminos pare format din obiecte dispersate... O îngrămădire de puncte... Nu înţeleg nimic!...

Hemb reconstituia în minte mişcarea spaţială. Din toate direcţiile se apropiau roiuri de corpuri mezonice. Devenea clar că nu putea fi vorba de Lur...

— Stare de alarmă! tună vocea lui. Fiti gata pentru orice!

Glasurile îşi reîncepură dansul:

— Corpurile au o mişcare curioasă, pe traiectorii precise... Mişcarea se încetineşte.. Parcă ar executa o manevră...

— Corpurile s-au oprit! Au forme stranii. Nu cred să fie simpli bolizi... Par mai degrabă astronave!...

Astronave?... Roiuri de astronave mezonice!... Nu, nu mai încăpea nicio îndoială: venite dintr-un univers mezonic, sute de nave invadaseră sistemul stelei Ahernar!

O lume necunoscută, nouă, le venea în întâmpinare. Faptul acesta ar fi trebuit, poate, să-l uluiască. Dar Hemb constată că totul i se pare atât de firesc, de parcă i s-ar fi spus dinainte ce avea să se întâmple. Deja

ştia ce are de făcut, până în cele mai mici amănunte.

— Vom încerca să intrăm în legătură cu ei. Să aflăm de unde vin, unde se duc şi ce vor...

O idee neaşteptată îi trezi speranţe:

— Poate că... ne vor da o mână de ajutor!...

Îşi limpezi gândurile. Trebuiau luate urgent măsuri de mare însemnătate...

*

Trecu o zi în care se făcură toate încercările posibile de a intra în legătură cu presupuşii pasageri ai convoiului mezonic. Dar poate că mijloacele de comunicaţie folosite le erau necunoscute acestora sau poate că ei nici nu existau. Oricum, încercările rămăseseră fără rezultat.

Fuseseră transmise scurte prezentări ale lumii ahernariene, ale vieţii care se dezvoltase aici şi ale locuitorilor ei. Câteva expuneri asupra limbii şi obiceiurilor lor, precum şi descrierea evenimentelor tragice care avuseseră loc în ultimele zile, luaseră şi ele drumul undelor.

Dar nu se primi niciun răspuns.

Savanţii care supravieţuiseră au început să lanseze ipoteze felurite privind natura corpurilor şi provenienţa lor. Unii puneau sub semnul întrebării faptul că acestea ar fi fost nave cosmice. Până când o dovadă de netăgăduit spulberă îndoielile, punând capăt aşteptării încordate.

În eter prinse să răsune o voce cu un timbru metalic, inexpresiv. Aceasta vorbea în limba lor şi li se adresă cu următoarele cuvinte:

— Salutăm locuitorii sistemului ahernarian şi le împărtăşim durerea...

Glasul acesta puternic şi monoton, venit de cine ştie unde, trezea în inimi o emoţie răscolitoare.

— Într-un fel, purtăm şi noi vina nenorocirii voastre, în sistemul nostru stelar s-a petrecut un cataclism cosmic: ciocnirea a două stele supragrele a provocat o explozie uriaşă...

Aici vocea se opri, apoi continuă pe un ton coborât şi grav:

— S-a hotărât ca fragmentele rătăcitoare să fie explodate, pentru a nu pune în primejdie zborurile cosmice. Însă o parte dintre ele s-au îndreptat spre voi. Pe urmele lor au pornit mai multe convoaie de astronave, la fel ca al nostru, şi, ajungându-le, pe rând, le-au anihilat. Ne apropiam de astrul vostru, pentru a distruge unul dintre ultimele fragmente...

Copleşit de cele auzite, Hemb se umplu de admiraţie pentru aceşti oameni atât de puternici, în stare să supună forţele Cosmosului dezlănţuit. Strania voce îşi continuă discursul:

— Traiectoria bolidului se intersecta cu aceea a unei planete care putea fi locuită. Eram prea departe ca să mai putem evita ciocnirea. Începusem deja să ţesem în jurul bolidului o pânză de plasmă, pentru a-i dirija frânarea, dar a fost prea târziu...

Aici glasul se opri din nou, pentru câteva momente.

„Plasma s-a desprins şi a înconjurat Planetoidul – gândi Hemb. A învăluit cioburile lui Azdiir, păstrând împrejurul lor un rest de atmosferă... Numai aşa au putut supravieţui cei azvârliţi în Cosmos!”...

— Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, continuă vocea. Vom face orice ca să vă ajutăm. Ne punem la dispoziţia Consiliului vostru Suprem!...

Hemb Omedorv asculta glasul acela pătrunzător şi gândurile îl purtau spre Lur Glaar şi Unda Ohoori. Încrez ători în destinele omenirii, ei plecaseră să aducă din alte lumi un ajutor frăţesc al oamenilor.

Şi ajutorul le venea acum atât de neaşteptat! Aproape că nici nu-i venea să creadă...

Trebuia să-i recheme, deşi erau foarte departe. Prima rugăminte adresată acestor oameni mezonici va fi să-i caute pe Lur şi Unda...

EPILOG

Oamenii au îmbrăcat Gafraadul într-un ocean albastru şi au rebotezat planeta, numind-o Zaa, adică „Pulbere de lumină”.

De atunci au trecut veacuri multe. Oamenii nu-şi mai amintesc de întâmplările acelea, au uitat trecutul...

Povestea aceasta este istoria unei civilizaţii uimitoare, cum n-am întâlnit încă în niciuna dintre lungile noastre
călătorii. Este imnul izbânzii omului asupra naturii, poemul înfrăţirii cosmice...

Zaa, paradisul fără ruine, a rămas mult în urmă. Astronava noastră îşi continuă zborul. Iată şi Pământul! Pământ drag...

Cerul tău ne cheamă. Iar voi, oamenii, ne aşteptaţi să vă depănăm firul amintirilor noastre...

*

V-am împărtăşit o poveste găsită departe. Povestea lui Lur Glaar şi a Undei Ohoori. Şi poate că aţi vrea să mai ştiţi ce s-a întâmplat cu ei.

Întorşi din drum, ei au devenit solii omenirii lor într-o lume nouă, cu care se înfrăţeau printr-o aceeaşi esenţă. Căci poate cea mai neaşteptată descoperire după întoarcere avea să fie constatarea că, la trecerea prin Ahernar şi sub influenţa carapacei de plasmă, dobândiseră o structură identică cu emisarii Galaxiei Mezonice.

Şi astfel, Lur Glaar şi Unda Ohoori au fost cei dintâi vizitatori ai îndepărtatei lumi, ducând cu ei mesajul unei omeniri renăscute...

SFÂRŞIT

CUPRINS

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
208
PREȚUL 1 LEU
I. MÎNZATU – GH. SĂSĂRMAN
CATASTROFA
MEZONICĂ

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
209
PREȚUL 1 LEU
I. MÎNZATU – GH. SĂSĂRMAN
CATASTROFA
MEZONICĂ

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE
210
PREȚUL 1 LEU
I. MÎNZATU – GH. SĂSĂRMAN
CATASTROFA
MEZONICĂ